

Hồi thứ ba mươi lăm

Ba Mũi Kim Châm

Dương Quá mời được Chu Bá Thông đến đoàn tụ với Anh Cô, làm cho Từ Ân yên tâm mà chết, lại có được cặp linh hồ, một phen vất vả, làm xong ba việc tốt, tất nhiên mười phần cao hứng, cùng Quách Tương và Thần điều trở lại Vạn Thú sơn trang.

Huynh đệ họ Sử thấy Dương Quá mang về cả một cặp linh hồ, mừng không để đâu cho hết, liền chích huyết ở chân chúng, Sử Thúc Cương uống huyết rồi tự vận công trị thương.

Tối nay Vạn Thú sơn trang mở đại tiệc, mời Dương Quá ngồi ở vị trí cao nhất, bàn tiệc toàn các món thịt thú quý hiếm, như môi vượn, đùi sói, bàn tay gấu, bào thai hươu, toàn là các món lạ miệng người ngoài chưa từng thưởng thức, Thần điều cũng được hưởng dụng.

Huynh đệ họ Sử và Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ cũng không nhắc thêm về ân đức lớn lao của Dương Quá, trong thâm tâm người nào cũng hiểu rõ mạng sống của mình là do chàng ban cho, từ rày bất kể chàng sai khiến điều gì, họ dù phải chết cũng không dám khước từ. Tại bàn tiệc mọi người cao đàm khoát luận, toàn những chuyện lạ thường trong giang hồ.

Quách Tương từ lúc gặp Dương Quá lúc nào nàng cũng vui vẻ, nhưng tối nay lại lẳng lặng, chỉ nghe mọi người trò chuyện. Dương Quá liếc nàng, thấy sắc diện nàng ủ dột, cho rằng mấy ngày liền tiểu cô nương bôn ba lao碌, không tránh khỏi mỏi mệt, nên cũng không để tâm, đâu biết rằng Quách Tương buồn rầu vì sắp phải xa chàng.

Uống được vài chén rượu, đột nhiên cánh rừng bên ngoài có tiếng vượn kêu to, rồi mấy chục con vượn khác cùng kêu âm ỉ. Huynh đệ họ Sử hơi biến sắc, Sử Mạnh Tiệp nói:

- Dương đại ca và Tây Sơn chư huynh cứ an tọa, tiểu đệ ra ngoài một chút xem sao.

Nói rồi ra khỏi sảnh.

Mọi người đều biết có ngoại địch xông vào rừng; nhưng ở đây tụ tập nhiều hảo thủ thế này, kẻ địch mạnh mấy cũng chẳng đáng sợ.

Sát Thần Quỷ nói:

- Nếu là vương tử Hoắc Đô tới thì hay nhất, mọi người có dịp đấu

với hắn, trả thù cho Sử tam ca...

Lời chưa dứt, đã nghe tiếng Sử Mạnh Tiệp quát ở bên ngoài:

- Vị nào đêm tối xông vào tệt trang, hãy mau dừng bước!

Một giọng nữ nhân nói:

- Trong nhà có một lão lùn to đầu hay chẳng? Ta muốn hỏi xem lão đưa muội tử của ta đi đâu?

Quách Tương nghe tiếng tử tử tìm đến thì vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, liếc sang, thấy ánh mắt Dương Quá lóe lên rất lạ, nàng đã định kêu lên hai tiếng “tử tử” lại thôi.

Chỉ nghe Sử Mạnh Tiệp giận dữ nói:

- Nữ nhân gì mà nói năng vô lễ, ta hỏi không trả lời, cứ làm loạn lên?

Lại nghe tiếng Quách Phù quát:

- Tránh ra!

Tiếp đến tiếng binh khí va nhau, rõ ràng là Quách Phù xông vào, Sử Mạnh Tiệp chặn lại, đôi bên đã động thủ. Dương Quá từ ngày chia tay với Quách Phù tại Tuyệt Tình cốc, đã mười mấy năm chưa gặp, giờ đây nghe tiếng nàng ta, trong lòng chàng trôi dạt nhiều cảm xúc khác nhau, thấy tiếng binh khí va chạm xa dần, tức thị Sử Mạnh Tiệp đã kéo Quách Phù ra xa. Đại Đầu Quỷ nói:

- Thiếu phụ ấy tìm lão phu đó, để lão phu ra gặp.

Rồi chạy ra khỏi sảnh. Sử Quý Cường và Phàn Nhất Ông cũng chạy theo.

Quách Tương đứng dậy, nói:

- Đại ca ca, tử tử của muội đến tìm muội, muội đi đây.

Dương Quá kinh ngạc, nói:

- Người ấy... người ấy... là tử tử của cô nương ư?

Quách Tương nói:

- Vâng, muội muốn gặp Thần điều đại hiệp, vị đại thúc thúc kia dẫn muội đi gặp đại ca ca. Muội... rất thích...

Nàng chưa nói hết đã chạy đi.

Dương Quá thấy một giọt nước mắt của Quách Tương rơi xuống ly rượu, nghĩ: “Thì ra cô bé sơ sinh ngày nào, giờ đã lớn ngần ấy rồi. Tiểu cô nương đang đêm đi tìm ta, tất có việc hệ trọng, sao chưa nói gì đã bỏ đi? Xem chừng nàng ta có nhiều tâm sự, ta không thể bỏ

mặc”. Bèn phi thân ra ngoài, chạy đuổi theo.

Thấy lưng Quách Tương khuất vào rừng, chàng nhún vai lần, đã tới sau lưng nàng, nói:

- Tiểu muội tử, có chuyện gì khó, cứ nói cho ta hay, đừng ngại.

Quách Tương mỉm cười, nói:

- Không có gì, muội không có chuyện gì đâu.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào khuôn mặt tú mỹ trắng trẻo nhỏ nhắn của nàng, Dương Quá nhìn rõ còn ướt lệ, bèn dịu dàng nói:

- Thì ra tiểu muội tử là cô nương của Quách đại hiệp và Quách phu nhân, bị tỷ tỷ của tiểu muội bắt nạt phải không?

Chàng nghĩ Quách Tĩnh, Hoàng Dung lưng danh thiên hạ, uy chấn thời nay, nữ nhi của họ quyết không gặp việc gì khó, quá nửa chắc là Quách Phù ngang ngược bá đạo, bắt nạt tiểu muội muội.

Quách Tương cười, nói:

- Tỷ tỷ của muội có bắt nạt muội, muội cũng không sợ; có mắng muội, muội sẽ cãi lại, còn đánh muội thì tỷ tỷ chẳng dám.

Dương Quá nói:

- Thế cô nương lại gặp ta là vì chuyện gì, hãy nói ta nghe!

Quách Tương nói:

- Muội ở bến Phong Lăng nghe kể các sự tích hiệp nghĩa của đại ca ca, muội thán phục, chỉ muốn gặp đại ca ca, chứ không có ý gì khác. Trong bữa tiệc tối nay, muội nghĩ đến câu “Mọi bữa tiệc trong thiên hạ đều đến lúc tàn”, thì rất buồn; nào ngờ bữa tiệc chưa tàn, muội... muội đã phải đi rồi.

Nói tới đây, giọng nàng hơi nghẹn lại.

Dương Quá xúc động, nhớ lại ngày nàng mới chào đời, chàng đã ẵm nàng, sau đó mấy phen tranh giành nàng từ tay Kim Luân pháp vương và Lý Mạc Sầu, từng bắt con báo mẹ cho nàng bú sữa; đem nàng về tòa cổ mộ nuôi dưỡng ít ngày, không ngờ bây giờ gặp lại nàng đã trở thành một thiếu nữ xinh xắn thế này. Chàng nhớ lại chuyện cũ, không khỏi bồi hồi ngơ ngẩn.

Quách Tương nói:

- Đại ca ca, muội phải đi đây! Muội nhờ đại ca ca một việc.

Dương Quá nói:

- Cô nương nói đi.

Quách Tương hỏi:

- Khi nào phu nhân và đại ca ca sẽ gặp nhau?

Dương Quá đáp:

- Mùa đông năm nay.

Quách Tương nói:

- Sau khi đại ca ca gặp phu nhân, hãy sai người mang tin đến thành Tương Dương cho muội, để muội cũng được mừng cho đại ca ca.

Dương Quá rất cảm kích, nghĩ tiểu cô nương này và Quách Phù tuy cùng một mẹ sinh ra, nhưng tính nết khác hẳn nhau, chàng hỏi:

- Gia gia má má của cô nương có khỏe không?

Quách Tương nói:

- Gia gia má má của muội vẫn khỏe.

Nàng chợt nghĩ ra điều gì đó, nói:

- Đại ca ca, sau khi gặp phu nhân, hai người đến làm khách nhà muội ở thành Tương Dương được chăng? Gia gia má má của muội và phu phụ đại ca ca đều là hào kiệt, tất sẽ rất hợp nhau, tiếc rằng gặp nhau quá muộn.

Dương Quá nói:

- Đến lúc ấy hãy hay! Tiểu muội tử, chuyện tiểu muội và ta gặp nhau, tốt nhất đừng nói với tỷ tỷ của tiểu muội... Và cũng đừng nói với gia gia má má của tiểu muội.

Quách Tương lấy làm lạ, hỏi:

- Tại sao vậy?

Chợt nhớ ở bến Phong Lăng, khi mọi người nhắc đến Thần điều hiệp, tỷ tỷ tỏ vẻ không ưa chàng, xem chừng giữa hai người có hiềm khích gì chăng, bèn nói:

- Muội không nói thì được.

Dương Quá cứ dăm dăm nhìn Quách Tương, trong óc hiện lên hình ảnh khuôn mặt bé nhỏ của hài nhi mà chàng ẵm mười lăm năm trước. Quách Tương bị chàng nhìn như thế thì hơi xấu hổ, cúi đầu xuống.

Dương Quá cảm thấy muốn được bảo hộ và chiếu cố nàng, giống như với hài nhi sơ sinh mười lăm năm về trước vậy. Chàng nói:

- Tiểu muội tử, phụ mẫu của tiểu muội tử là bậc đại hiệp thời nay, người người đều kính nể, tiểu muội tử có việc gì thì cũng không cần

nhờ ta đâu. Nhưng thế sự đa biến, họa phúc khôn lường. Nếu tiểu muội tử có điều gì không muốn nói với phụ mẫu, cần có trợ thủ, thì cứ cho người mang tin đến, ta sẽ làm đúng như ý tiểu muội tử.

Quách Tương cười nói:

- Đại ca ca đối với muội tốt quá. Tỷ tỷ thường tự xưng với mọi người rằng mình là nữ nhi của Quách đại hiệp và Quách phu nhân; lắm lúc muội nghe mà thấy xấu hổ thay. Phụ mẫu danh vọng tuy lớn, nhưng cũng không nên suốt ngày cứ xưng xưng như vậy. Bây giờ khi muội nói Thần điều đại hiệp là đại ca ca của muội, thì tỷ tỷ không học theo được rồi.

Dương Quá mỉm cười, nói:

- Lệnh tỷ chẳng coi trọng ta đâu.

Chàng đếm đầu ngón tay, nói:

- Năm nay tiểu muội tử mười sáu tuổi, ồ, đến tháng Chín, tháng Mười... ngày hai mươi hai, hai mươi ba, hai mươi bốn tháng Mười... Sinh nhật của tiểu muội tử là ngày hai mươi bốn tháng Mười phải không?

Quách Tương quá lạ, kêu to:

- Ôi đúng thế, sao đại ca ca biết?

Dương Quá mỉm cười không đáp, lại nói:

- Tiểu muội tử sinh tại thành Tương Dương, nên đơn danh có một chữ Tương chứ gì?

Quách Tương nói:

- Sao đại ca ca cái gì cũng biết, thế mà cứ làm như không quen muội? Muội mới chào đời được một ngày, thì đại ca ca đã ẵm muội phải không?

Dương Quá ngẩn ngơ, không đáp, ngẩng đầu nói:

- Mười sáu năm, ngày hai mươi bốn tháng Mười, trong thành Tương Dương đại chiến với Kim Luân pháp vương, Long nhi ẵm hài nhi này...

Quách Tương không hiểu chàng đang nói gì, nghe trong rừng vắng vắng tiếng binh khí va nhau, nàng hơi lo, sợ Sử Mạnh Tiệp đã thương tỷ tỷ, nói:

- Đại ca ca, muội phải đi thật rồi.

Dương Quá lẩm bẩm:

- Ngày hai mươi bốn tháng Mười, ngày hai mươi bốn tháng Mười,

nhanh quá, sắp mười sáu năm tròn.

Đột nhiên giật mình, nói:

- À, tiểu muội tử đi về... à, ngày hai mươi bốn tháng Mười năm nay, tiểu muội tử sẽ thắp nhang cầu khẩn ba điều.

Chàng nhớ nàng từng bảo khi thắp nhang, nàng sẽ cầu trời phù hộ cho chàng và Tiểu Long Nữ mau được đoàn tụ.

Quách Tương nói:

- Đại ca ca, tương lai nếu muội cầu xin đại ca ca ba điều, thì đại ca ca có đáp ứng hay không?

Dương Quá quả quyết nói:

- Nếu vừa sức ta, nhất định ta sẽ đáp ứng.

Chàng lấy trong bọc ra một chiếc hộp nhỏ, mở nắp, nhặt ba cái kim châm mà Tiểu Long Nữ vẫn dùng làm ám khí, đưa cho Quách Tương, nói:

- Ta thấy cái kim này, coi như thấy mặt tiểu muội tử. Tiểu muội tử nếu không thể đi gặp ta, cứ việc nhờ người mang kim châm truyền lệnh, ta sẽ làm cho tiểu muội.

Quách Tương nói:

- Đa tạ đại ca ca.

Nàng nhận ba cái kim, nói:

- Muội xin nói ước muốn thứ nhất.

Rồi nàng đưa một cái kim châm cho Dương Quá, nói:

- Muội muốn đại ca ca gỡ cái mặt nạ ra, để muội được ngắm diện mạo thật của đại ca ca.

Dương Quá cười, nói:

- Việc ấy quá dễ dàng, ta chỉ vì không muốn gặp nhiều người quen cũ, nên mới mang mặt nạ. Tiểu muội tử tùy tiện sử dụng cái kim châm như vậy, chẳng tiếc hay sao?

Chàng nghĩ: “Ta đã cam kết, sẽ không hối hận, cô nương cứ giữ lại cái kim châm, bao giờ cần ta làm việc gì khó bằng trời, ta cũng sẽ làm cho cô nương. Ai lại bảo ta làm một việc không đáng như vậy?”

Quách Tương nói:

- Ngay diện mạo thật của đại ca ca cũng không được nhìn thấy, thì làm sao có thể bảo là quen biết đại ca ca? Cho nên việc này không nhỏ đâu.

Dương Quá nói:

- Được!

Chàng đưa tay gỡ cái mặt nạ ra. Quách Tương lập tức nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú, nhưng xanh xao, tái nhợt, trông rất tiều tụy. Dương Quá thấy nàng cứ ngẩn ngơ nhìn chàng, thần sắc rất lạ, thì mỉm cười, hỏi:

- Sao nào?

Quách Tương hơi đỏ mặt, nói nhỏ:

- Dạ không sao.

Trong bụng thầm nghĩ: “Không ngờ Thần điều hiệp lại tuấn tú đến thế”.

Nàng định thần rồi, lại đưa cái kim châm thứ hai cho Dương Quá, nói:

- Muội sẽ nói ước muốn thứ hai.

Dương Quá cười, nói:

- Tiểu muội tử để vài năm sau hãy nói cũng chưa muộn. Kéo lại nói ước muốn quá trẻ con.

Chàng không giơ tay nhận cái kim châm. Quách Tương cứ đưa cái kim châm vào tay chàng, nói:

- Đại ca ca, ước muốn thứ hai của muội là vào ngày sinh nhật hai mươi bốn tháng Mười năm nay, đại ca ca hãy đến thành Tương Dương thăm muội!

Điều này tuy có tốn sức hơn ước muốn thứ nhất một chút, song vẫn đầy tính trẻ con. Dương Quá cười, nói:

- Ta đáp ứng. Việc đó chẳng khó, có điều là ta sẽ chỉ gặp một mình cô nương, chứ không gặp gia gia má má của cô nương đâu.

Quách Tương cười, nói:

- Việc đó tùy đại ca ca.

Nàng cầm cái kim thứ ba trong bàn tay nhỏ nhắn, trông nó lóng lánh dưới ánh trăng, nói:

- Ước muốn thứ ba của muội...

Dương Quá mỉm cười, lắc đầu nghĩ: “Dương Quá ta đâu dễ hứa hẹn với người? Tiểu cô nương không cân nhắc nặng nhẹ, đem lời hứa của ta ra làm trò đùa ư?” Chỉ thấy nàng đột nhiên đỏ mặt, cười nói:

- Ước muốn thứ ba của muội, hiện thời muội chưa nghĩ ra, mai

sau sẽ nói với đại ca ca.

Đoạn nàng quay người chạy vào rừng, gọi:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ!

Quách Tương chạy về phía có tiếng binh khí va chạm, thấy Quách Phù đang giao đấu rất hăng với Sử Mạnh Tiệp, Đại Đầu Quỷ hai người; còn Phàn Nhất Ông và Sử Quý Cường thì đứng ngoài quan chiến. Quách Tương gọi:

- Tỷ tỷ, muội đến đây, mấy vị này đều là hảo bằng hữu.

Võ công của Quách Phù nhờ sự chỉ dạy của phụ mẫu, ngày ngày lại cùng luyện tập với Gia Luật Tề là một cao thủ đương đại, so với mười mấy năm trước đã có tiến cảnh rất lớn, chỉ tại nàng nôn nóng tự mãn, không chịu khổ công đi sâu tìm tòi, nên tuy phụ mẫu và trượng phu là danh gia võ học, nàng trước sau vẫn chỉ là cao thủ hạng hai hạng ba, lúc này bị Sử Mạnh Tiệp và Đại Đầu Quỷ giáp kích, dần dần chống đỡ không nổi, đang luống cuống, bỗng nghe tiếng gọi của muội tử, bèn kêu to:

- Muội muội mau tới đây!

Sử Mạnh Tiệp nghe Quách Tương gọi Dương Quá là “đại ca”, sao lúc này Quách Phù lại gọi Quách Tương là “muội muội”, không khỏi giật mình, nghĩ: “Không lẽ thiếu phụ này là phu nhân hay muội muội của Thần điều hiệp”, vội thu chiêu về, nhảy lùi lại.

Quách Phù biết rõ đối phương nhường nhịn, song nàng đang tức giận, trường kiếm cứ đâm tới, Sử Mạnh Tiệp bị trúng kiếm vào ngực. Đại Đầu Quỷ giật mình, kêu lên:

- Ố hay, sao lại...

Quách Phù vòng kiếm, hàn quang loáng lên, lại đâm một kiếm trúng vai Đại Đầu Quỷ, nàng đắc ý, quát:

- Cho các người thấy sự lợi hại của cô nãi nãi!

Quách Tương gọi giật lại:

- Tỷ tỷ, muội đã bảo mấy vị này đều là bằng hữu.

Quách Phù tức giận quát:

- Mau về cùng ta! Ai biết muội quen với loại bằng hữu chó má này?

Sử Mạnh Tiệp ngực bị trúng kiếm khá nặng, người lão đảo mấy cái rồi ngã xuống. Quách Tương vọt tới, khom người đỡ Sử Mạnh Tiệp lên, hỏi:

- Sử ngũ thúc, Sử ngũ thúc, thương thế ra sao?

Sử Mạnh Tiệp máu trào ra miệng vết thương, loang đỏ cả ngực áo. Quách Tương vội xé vạt áo băng lại cho y.

Quách Phù cầm kiếm đứng một bên, luôn miệng thúc giục:

- Đi thôi, đi thôi! Về nhà ta sẽ mách gia gia má má đánh cho muội một trận nên thân mới xong!

Quách Tương tức giận nói:

- Tỷ tỷ làm loạn, xuất thủ đả thương người khác, muội cũng sẽ mách gia gia má má!

Sử Mạnh Tiệp thấy khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ bừng, nước mắt lưng tròng, thì gượng cười, nói:

- Cô nương đừng lo, ta bị thương không đến nỗi chết đâu!

Sử Quý Cường nhất thời chưa biết nên xông tới liều mạng với Quách Phù, hay là tới cứu thương cho ngũ đệ.

Quách Phù đột nhiên kêu “ôi” một tiếng kinh hoàng, thấy hai con mãnh hổ đang lừ lừ tiến lại, nàng quay người định chạy, thì bên trái có hai con sư tử đực bên phải có bốn con báo gầm gừ chờ sẵn.

Nguyên lúc ấy Sử Trọng Mãnh đã chỉ huy bảy thú vây Quách Phù vào giữa. Quách Phù mặt cắt không còn hạt máu, muốn khụy xuống. Bỗng nghe có tiếng nói:

- Ngũ đệ, thương thế của đệ ra sao?

Sử Mạnh Tiệp đáp:

- Chưa đến nỗi nào!

Người kia nói:

- Thần điều hiệp truyền lệnh, cho hai cô nương kia rút đi!

Sử Trọng Mãnh hô vài tiếng, lũ thú quay mình, lẩn vào trong lớp cỏ cao.

Quách Tương nói:

- Sử ngũ thúc, điệt nhi thay tỷ tỷ xin lỗi ngũ thúc.

Sử Mạnh Tiệp nén đau, cười gượng, nói:

- Nể mặt Thần điều hiệp, lệnh tỷ có giết ta, ta cũng cam chịu.

Quách Tương vội nói:

- Thương thế của ngũ thúc... có đúng là không nặng chứ?

Quách Phù kéo tay muội tử, xẵng giọng:

- Muội còn chưa chịu về hả?

Rồi dùng lực kéo chạy ra khỏi rừng.

Huynh đệ họ Sử và Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ ẩn một bên, thấy tử muội hai người đã đi khỏi, mới chạy tới xem vết thương của Sử Mạnh Tiệp và Đại Đầu Quỷ. Mỗi người một lời, đều chê cười Quách Phù, chỉ không biết nàng ta rốt cuộc có quan hệ thế nào với Dương Quá, nên không dám nói năng vô lễ. Sử Quý Cường bực tức nói:

- Tiểu cô nương ngoan thế, trong khi tử tử thì ngang ngược vô lối. Ngũ đệ rõ ràng đã nhường nhịn, thị còn hạ độc thủ, nhất kiếm ấy đâm sâu thêm hai tấc thử hỏi ngũ đệ sống nổi được chăng?

Đại Đầu Quỷ nói:

- Chúng ta phải đi hỏi Thần điều hiệp, xem nữ tử ấy rốt cuộc là kẻ nào. Ở bến Phong Lăng, thị luôn miệng chê Thần điều hiệp, tại hạ nghĩ Thần điều hiệp cũng không bênh thị đâu.

Từ sau gốc đại thụ, có một người thông thả bước ra, nói:

- May sao thương thế của Sử ngũ ca không quá nặng. Nữ tử đó hành sự quen lỗ mãng, cánh tay phải của đệ chính là bị nàng ta chặt đó.

Người nói chính là Dương Quá.

Mọi người nghe đều kinh ngạc, ngây ra không nói nên lời, ai cũng đầy nghi vấn, song không ai dám hỏi.

Khi Quách Phù kèm Quách Tương về đến bến Phong Lăng, thì mặt sông Hoàng Hà đã tan băng, tử đệ ba người qua sông, về thẳng thành Tương Dương. Suốt dọc đường Quách Phù cứ luôn miệng trách mắng Quách Tương, bảo nàng lẽ ra không nên đi theo kẻ lạ mặt gây phiền phức rắc rối. Quách Tương giả câm giả điếc, không thèm lý đến, ngay cả chuyện gặp được Dương Quá, nàng cũng không hề nói ra.

Về đến thành Tương Dương, Quách Phù gặp cha mẹ, dâng thư của Trường Xuân chân nhân Khuư Xứ Cơ, nói Khuư chân nhân tuổi cao có bệnh, nằm liệt giường, nhưng giáo chủ Lý Chí Thường sẽ dẫn hảo thủ phái Toàn Chân đến dự đại hội. Bấm xong việc chính, câu đầu tiên nàng nói:

- Cha, mẹ, muội muội dọc đường không chịu vâng lời, gây bao nhiêu rắc rối.

Quách Tĩnh kinh ngạc, vội hỏi đầu đuôi. Quách Phù liền kể lại việc ở bến Phong Lăng, Quách Tương đi theo một hào khách giang hồ lạ mặt, hai ngày đêm không trở về, vừa kể vừa thêm mắm thêm muối.

Quách Tĩnh những ngày này đang bận lo quân vụ, ưu tâm quốc sự, nghe đại nữ nhi nói vậy thì bực mình hỏi:

- Tương nhi, có đúng như tử tử nói hay không?

Quách Tương cười hì hì nói:

- Tử tử lo sợ vợ vắn, hài nhi cùng một vị bằng hữu đi xem nhiệt náo, đâu có gì sai trái.

Quách Tĩnh cau mày hỏi:

- Bằng hữu nào vậy, tên là gì?

Quách Tương lè lưỡi nói:

- Ôi, hài nhi quên hỏi tên, chỉ biết người ấy có ngoại hiệu Đại Đầu Quỷ.

Quách Phù nói:

- Hình như là một nhân vật trong Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ.

Quách Tĩnh cũng có nghe danh “Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ”, nghe đâu họ không làm điều ác, song cũng chẳng phải là chính nhân quân tử, tiểu nữ nhi cuối cùng lại dính vào đám người ấy, thì thật đáng buồn. Nhưng vốn trầm tĩnh, Quách Tĩnh chỉ hừ một tiếng, không hỏi thêm. Hoàng Dung thì trách cứ Quách Tương một hồi.

Tối hôm ấy phu phụ Quách Tĩnh mở tiệc trong nhà tẩy trần cho Quách Phù, Quách Phá Lỗ, không nhắc đến Quách Tương. Gia Luật Tề lên tiếng can nhắc phụ nhắc mẫu. Quách Tĩnh nói:

- Nữ hài nhi mà quản không nghiêm, mai sau sẽ hại cho chính nó. Tương nhi từ bé đã cổ cổ quái quái, khiến mọi người không biết đảng nào mà lần. Người là tử phụ, cũng nên thay ta quản giáo nó mới được.

Gia Luật Tề vâng dạ, không dám nói thêm.

Phu phụ Quách Tĩnh trước kia quá nuông chiều Quách Phù, dẫn đến nhiều hậu quả xấu, nên đối với Quách Tương và Quách Phá Lỗ dùng cách ngược lại, từ nhỏ đã quản thúc chặt chẽ. Quách Phá Lỗ trầm tĩnh trang trọng, phong thái giống cha, coi như yên tâm. Quách Tương thì ngoài miệng vâng dạ, nhưng trong bụng một trăm hai chục cái không ưng. Tối nay a hoàn nói rằng lão gia thái thái sai bày tiệc, cố ý không cho mời nhị tiểu thư. Quách Tương giận dữ, đã thế nhin luôn hai ngày, đến sáng hôm thứ ba, Hoàng Dung đau lòng quá, giấu Quách Tĩnh, tự xuống nhà bếp làm vài món ngon, mang lên dỗ dành tiểu nữ nhi.

Tài nấu nướng của Hoàng Dung thiên hạ vô song, đã lâu không dùng, hôm nay hiển lộ thân thủ, Quách Tương tất nhiên mặt mày tươi như hoa. Nhưng như thế là bao nhiêu tâm huyết của hai vợ chồng trong việc quản giáo tiểu nhi nữ đều trôi ra sông ra biển hết cả.

Bấy giờ đại quân Mông Cổ đã chiếm được nước Đại Lý, kéo quân lên phía bắc, một lộ binh mã khác tiến từ bắc xuống nam, hai đạo quân dự định hội sư ở Tương Phần, phen này quyết diệt Đại Tống. Cuộc tiến quân này được trù liệu mấy năm, cánh quân từ nam lên bắc do hoàng đế Hốt Tất Liệt thống lĩnh, cánh quân từ bắc xuống nam do hoàng đế Mông Ca thân chinh ngự giá, tinh binh mãnh tướng đều ra trận, thanh thế cực lớn, thật là chưa từng có. Hiện thời mùa thu khô ráo, cỏ cao ngựa béo, lợi cho quân thiết kỵ Mông Cổ.

Đại quân Mông Cổ chưa tới gần, trong thành Tương Dương đã biết. Nhưng triều đình Đại Tống ở Lâm An do tên gian thần Đinh Đại Toàn nắm giữ, chúa hôn thần gian, không hề chuẩn bị đối phó gì hết. Văn thư cáo cấp của thành Tương Dương tuy bay về tới tấp, nhưng quân thần trong triều đình nói với nhau:

- Bọn Thát tử Mông Cổ đánh thành Tương Dương mười mấy năm không hạ được, lần này ắt cũng cụp cánh rút về, thành Tương Dương là khắc tinh của bọn Thát tử. Chuyện đó thành lệ, còn cách gì khác? Ta cứ việc ăn no ngủ kỹ, hà tất chuốc lấy lo phiền?

Khi đại quân Mông Cổ tiến đánh Đại Lý, Quách Tĩnh biết phen này cục diện sẽ khẩn cấp, liền gửi thiệp mời anh hùng thiên hạ tề tựu ở thành Tương Dương để bàn đại kế chống địch xâm lăng. Đại quân Mông Cổ hành binh thần tốc, không lâu sau đã chiếm được Đại Lý, lúc này vua nước Đại Lý là Đoàn Hưng Trí, là tăng tôn của Nhất Đăng đại sư, hiệu xưng “Định Thiên hiền vương”, tuổi còn quá nhỏ, lên ngôi chưa đầy hai năm đã mất nước, được bọn Võ Tam Thông, Chu Tử Liễu, Điểm Thương Ngư Ẩn cứu ra.

Khi các lộ anh hùng tề tựu ở thành Tương Dương, đại quân Mông Cổ đã đến gần. Anh hùng đại yểm sẽ bắt đầu vào ngày rằm tháng Mười, dự kiến họp liền mười ngày; hôm nay đã là ngày mười ba, cách hôm khai mạc hai ngày; các lộ hảo hán đông tây nam bắc như trăm sông đổ ra biển, lũ lượt dồn về thành Tương Dương. Vợ chồng Quách Tĩnh, Hoàng Dung toàn thần bố trí quân vụ, giao việc đón tiếp tân khách cho Lỗ Hữu Cước và Gia Luật Tề xử lý; có vợ chồng Võ Đôn Nhu, Gia Luật Yển, và vợ chồng Võ Tu Văn, Hoàn Nhan Bình trợ giúp.

Ngày hôm nay tới đây có Chu Tử Liễu, có Điểm Thương Ngư Ẩn, có Võ Tam Thông, có giáo chủ phái Toàn Chân Lý Chí Thường suất lĩnh mười sáu sư huynh đệ, có các vị trưởng lão Cái Bang cùng một số chư bang thủ bảy túi, tám túi; có vợ chồng Lục Quán Anh, Trình Dao Ca... Nhất thời trong thành Tương Dương cao thủ, quần hiền tụ hội rất đông. Nhiều tiền bối anh hiệp bình thời ít khi lộ diện chốn giang hồ, lần này biết anh hùng đại yển ở thành Tương Dương liên quan đến vận khí thiên hạ, thật chẳng tầm thường, lại ngưỡng mộ vợ chồng Quách Tĩnh nhân nghĩa, phàm nhận được thiệp mời, đều tới phó hội. So với anh hùng đại yển ở ải Đại Thắng, lần này rầm rộ hơn.

Tối ngày mười ba tháng Mười, vợ chồng Quách Tĩnh bày tiệc nhỏ tại Quách phủ, mời Chu Tử Liễu, Võ Tam Thông... mười vị tri giao. Rượu qua tam tuần, mà bang chủ Cái Bang Lỗ Hữu Cước vẫn chưa đến, mọi người biết Lỗ Hữu Cước bận bịu bang vụ, không thể phân thân, nên cũng không để tâm. Mọi người vui vẻ uống rượu, bàn luận chuyện lạ trong võ lâm mười mấy năm qua. Vợ chồng Gia Luật Tề, Quách Phù cùng với một nhóm tiểu bằng hữu như huynh đệ họ Võ thì ngồi riêng một bàn, cũng đang đánh đố nhau để uống rượu cho vui, cũng đang huyên náo.

Đúng lúc ấy, đột nhiên có một đệ tử tám túi của Cái Bang hốt hải tới, ghé tai nói nhỏ vài câu với Hoàng Dung. Hoàng Dung tái mặt, đứng ngay dậy, run giọng nói:

- Có chuyện đó ư?

Mọi người cả kinh, cùng ngoảnh nhìn Hoàng Dung.

Hoàng Dung nói:

- Ở đây hoàn toàn không có người ngoài, người cứ kể lại mọi chuyện thế nào?

Mọi người thấy Hoàng Dung nói mà mặt rung rung lệ, đoán đã xảy ra chuyện bất hạnh, nghe gã đệ tử tám túi kia nói:

- Chiều nay, Lỗ bang chủ dẫn hai đệ tử bảy túi đi tuần ở phía nam thành, ai ngờ qua giờ Thân vẫn chưa thấy trở về. Chúng đệ tử không yên tâm, chia nhau đi thám thính, cuối cùng trong miếu Dương Thái Phó thấy di thể của lỗ bang chủ.

Khi y nói đến hai chữ “di thể”, ai nấy cùng kêu “Ôi”. Giọng người kể cũng nghẹn lại. Nên biết Lỗ Hữu Cước võ công tuy không cao lắm, nhưng giàu nhân ái, tín nghĩa, được bang chúng tin yêu. Đệ tử tám túi kể tiếp:

- Hai đệ tử bảy túi cũng nằm bên cạnh bang chủ, một người đã chết, người kia trọng thương, nhưng còn thở thoi thóp. Y nói ba người chạm trán với vương tử Mông Cổ Hoắc Đô ở bên ngoài miếu, Lỗ bang chủ bị hắn ám toán trước, hai đệ tử liều mình đấu với hắn, đều bị đá thương bởi chưởng của hắn.

Quách Tinh giận tái mặt, chỉ nói:

- Hoắc Đô, hừ, Hoắc Đô!

Nghĩ thầm, nếu sớm biết thế này, thì năm xưa ở cung Trùng Dương mình đã chẳng nên thủ hạ lưu tình.

Hoàng Dung nói:

- Hoắc Đô hắn có nhấn lại gì không?

Gã đệ tử kia đáp:

- Đệ tử không dám nói.

Hoàng Dung nói:

- Có gì mà không dám nhắc lại. Hắn bảo rằng Quách Tĩnh, Hoàng Dung hãy mau mau đầu hàng Mông Cổ, nếu không, số phận sẽ y như Lỗ Hữu Cước, phải vậy không?

Gã đệ tử đáp:

- Bang chủ minh kiến. Tên ác tặc Hoắc Đô chính là đã nhấn lại như thế.

Tập tục trong Cái Bang, tuy Hoàng Dung đã từ nhiệm bang chủ từ sớm, song bang chúng bất kể trước mặt hay sau lưng đều gọi Hoàng Dung là bang chủ.

Hoàng Dung cau mày, nói:

- Cây Đả cầu bồng của Lỗ bang chủ chắc đã bị Hoắc Đô cướp đi mất chứ gì?

Gã đường đáp:

- Đúng vậy.

Mọi người liền rời bàn tiệc, đi xem di thể của Lỗ Hữu Cước, thấy trên lưng có cắm một cái nan quạt bằng thép, xương sườn trước ngực bị gãy, rõ ràng Hoắc Đô đã dùng ám khí đánh lén đắc thủ trước, rồi mới dùng chưởng lực đánh chết Lỗ Hữu Cước. Mọi người thấy vậy đều bi phẫn.

Hiện thời trong thành Tương Dương đệ tử Cái Bang đông hàng ngàn người, cái tin Lỗ Hữu Cước bị kẻ gian hãm hại lan đi, nơi nào trong thành cũng có tiếng khóc thương.

Quách Tương bình thời giao hảo rất thân thiết với Lỗ Hữu Cước, thường rủ Lỗ Hữu Cước ra chỗ vắng ngoài thành, một già một trẻ uống rượu với nhau, Quách Tương nài nỉ Lỗ Hữu Cước kể các chuyện lạ chốn giang hồ, có khi hết cả nửa ngày, hai người cùng thích thú. Miếu Dương Thái Phó cách thành Tương Dương không xa, cũng là nơi Quách Tương và Lỗ Hữu Cước thường tới chơi. Hôm nay nàng nghe tin người bạn già bị giết hại ở miếu Dương Thái Phó thì đau lòng, lấy một hồ lô rượu, một giỏ thức ăn, giống như mọi khi, đi tới miếu.

Lúc này đã gần nửa đêm, Quách Tương đặt chén dĩa, rót rượu đầy chén, nói:

- Lỗ lão bá, nửa tháng trước, diệt nhi còn cùng lão bá ngồi uống rượu chuyện trò ở đây, ai ngờ anh hùng gặp thảm họa, vong hồn lão bá có linh thiêng, xin hãy về đây hưởng chén rượu nhạt này.

Nói đoạn nàng dốc chén rượu xuống đất, còn chén của mình thì nàng uống cạn; nghĩ người bạn vong niên thế là mất hẳn, không khỏi bi thương, nước mắt chảy dài trên má, lại nói:

- Lỗ lão bá, diệt nhi cạn thêm chén này với lão bá

Nàng rót rượu và lại uống cạn.

Tửu lượng của Quách Tương thực ra không đáng kể, có điều tính nét khoáng đạt, thích kết giao với hào sĩ giang hồ, nên bắt chước họ khề khà đại ngôn, bây giờ sau hai chén rượu, mặt đã đỏ bừng, chệnh choáng. Trong bóng tối bỗng thấy ngoài cổng miếu hình như có người vụt hiện, Quách Tương nghĩ rằng linh hồn Lỗ Hữu Cước về thật, bèn gọi:

- Là Lỗ lão bá đấy phải không? Lão bá có linh thiêng, hãy vào đây một lát.

Nàng tuy sợ, trống ngực đập dồn, nhưng cũng muốn nhìn thấy linh hồn Lỗ Hữu Cước. Chỉ nghe một giọng nữ tử nói:

- Bán dạ tam canh, muội làm trò quỷ gì ở đây thế? Mẹ bảo muội phải về nhà ngay.

Một người từ ngoài cổng miếu chạy vào, chính là Quách Phù.

Quách Tương tỏ vẻ thất vọng, nói:

- Muội đang mời linh hồn Lỗ lão bá về gặp, tử tử xông vào, linh hồn làm sao còn dám đến? Tử tử cứ về trước đi, muội nhất định sẽ về sau.

Quách Phù nói:

- Muội lại hồ thuyết bát đạo rồi, cái đầu bé nhỏ của muội chứa toàn những ý nghĩ rồ dại. Linh hồn Lỗ Hữu Cước tại sao phải đến đây gặp muội?

Quách Tương nói:

- Bình nhật Lỗ lão bá rất thân với muội, huống hồ muội còn đáp ứng sẽ nói cho Lỗ lão bá nghe một bầu tâm sự của muội trước ngày sinh nhật của muội, lẽ nào Lỗ lão bá không đến?

Nói đến đây, bất giác cảm thấy đau lòng.

Quách Phù nói:

- Mẹ không thấy bóng muội, liền đoán ngay là muội tới đây. Con khỉ nhỏ là muội thoát sao nổi bàn tay của mẫu thân? Mẫu thân mắng muội là kẻ ngày càng to gan, không chừng Hoắc Đô còn lẩn quất đâu đây, muội đêm hôm khuya khoắt một mình đến chốn này, chẳng nguy hiểm quá sao?

Quách Tương thở dài, nói:

- Muội nhớ Lỗ lão bá, nên cũng quên cả nguy hiểm. Tỷ tỷ hãy ngồi xuống chờ một chút, không chừng linh hồn Lỗ lão bá sẽ đến gặp muội thật đó. Có điều là tỷ tỷ đừng lên tiếng, để hồn khỏi sợ.

Quách Phù bình thời không coi trọng Lỗ Hữu Cước, cho rằng sở dĩ Lỗ Hữu Cước làm bang chủ Cái Bang hoàn toàn là nhờ mẫu thân nàng nâng đỡ, linh hồn Lỗ Hữu Cước có đến thật thì cũng không đáng sợ.

Nàng lại biết tính khí của muội muội, nó đã muốn ở đây chờ, trừ phi đích thân cha mẹ đến gọi, chứ nàng thì không cách gì khuyên nó về được. Bèn ngồi xuống, thở dài, nói:

- Nhị muội, muội càng lớn, càng không hiểu gì cả. Năm nay muội mười sáu tuổi rồi, hai năm nữa là về nhà chồng, chẳng lẽ về nhà chồng vẫn cứ diên diên khùng khùng thế này hay sao?

Quách Tương nói:

- Có gì khác kia chứ. Tỷ tỷ thành thân với tỷ phu, vẫn cứ tự do tự tại như thời khuê nữ đó thôi?

Quách Phù nói:

- Ô, làm sao muội có thể lấy người ngoài so sánh với tỷ phu của muội được? Chàng là hào kiệt thời nay, thuộc vào hàng đệ nhất cao nhân, nên không hề câu thúc ta. Chàng văn tài võ lược, những người cùng trang lứa, đâu có ai sánh nổi chàng? Trượng phu tương lai của

muội hãy được bằng nửa chàng, thì cha mẹ đủ tâm mãn ý túc rồi.

Quách Tương nghe tử tử nói ngạo mạn, thì bĩu môi, nói:

- Tử phu dĩ nhiên tài giỏi, nhưng muội không tin trên thế gian không có ai sánh kịp.

Quách Phù nói:

- Muội không tin, để rồi xem!

Giọng nói vẫn ngạo mạn. Quách Tương nói:

- Muội biết có một người hơn tử phu gấp mười lần.

Quách Phù tức giận, nói:

- Là ai? Muội thử nói ta coi.

Quách Tương nói:

- Tại sao muội phải nói kia chứ. Muội tự biết trong lòng là được rồi.

Quách Phù cười khẩy, nói:

- Là Chu tam đệ phải không? Hay là Vương Kiếm Dân?

Quách Phù kể tên vài gã thiếu niên anh hiệp.

Quách Tương liên tiếp lắc đầu, nói:

- Bọn họ đến tử phu còn chưa bằng, làm sao có thể hơn tử phu gấp mười lần.

Quách Phù nói:

- Trừ phi muội bảo đó là mấy vị tiền bối anh hùng như ông ngoại, cha mẹ, Chu đại thúc.

Quách Tương nói:

- Không, người muội nói tuổi còn ít hơn tử phu, diện mạo cũng anh tuấn hơn tử phu, võ công thì cao hơn nhiều lần, một trời một vực, tử phu không thể sánh nổi.

Nghe nàng nói, Quách Phù cứ xì xì liên tiếp. Quách Tương mặc kệ, nói tiếp:

- Tử tử tin hay không là tùy. Người đó phẩm hạnh cực tốt, người khác gặp nạn, bất kể quen biết hay không, chàng cũng tận lực cứu giúp.

Nói rồi nàng hơi ngửa mặt lên, nhìn đăm đăm ra xa.

Quách Phù tức giận, nói:

- Muội toàn là nghĩ những thứ vớ vẩn trong đầu thôi. Lỗ Hữu Cước chết, Cái Bang khuyết chức bang chủ. Mẫu thân vừa bảo nhân

dịp anh hùng đại yến, quần hào tụ hội, mọi người tử võ quyết thắng, cử một vị võ công cao nhất đảm nhiệm chức bang chủ, tránh cho hai phái áo sạch áo dơ tranh chấp nhau. Anh chàng mà muội nói lợi hại như thế, thì bảo y đến đấu võ với tử phu của muội, xem ai đoạt được chức bang chủ nào.

Quách Tương phì cười, nói:

- Chàng chẳng thiết làm bang chủ Cái Bang đâu.

Quách Phù tức giận, nói:

- Tại sao muội dám coi thường chức bang chủ? Trước kia Hồng lão công công từng làm, mẫu thân cũng từng làm, không lẽ muội dám coi thường cả Hồng lão công công lẫn mẫu thân ư?

Quách Tương nói:

- Muội nói coi thường hồi nào? Tử tử biết muội chơi thân nhất với Lỗ lão bá mà.

Quách Phù nói:

- Thôi được! Muội hãy gọi vị đại anh hùng của muội đến đấu võ một trận với tử phu của muội. Hiện thời hảo hán đương thế đều tề tựu ở thành Tương Dương, ai là anh hùng, ai là gấu chó, chỉ cần đấu một trận là lộ rõ tức thì.

Quách Tương nói:

- Đại tử, đại tử nói hơi lảm, muội không bao giờ muốn tử phu là gấu chó cả. Nếu tử phu là gấu chó, hóa ra đại tử cũng là đồ súc sinh mất hay sao? Tử và muội cùng một mẹ sinh ra, muội cũng chẳng về vang gì.

Quách Phù nghe giận không được mà cười cũng chẳng xong, đứng dậy nói:

- Ta không rỗi hơi đấu khẩu với muội. Nếu muội không chịu về, đừng có lôi thêm ta ở lại đây để ta bị mắng lây.

Quách Tương miệng lưỡi sắc sảo, rất thích đấu khẩu với tử tử, nói:

- Ủi chao, đại tử là cô nãi nãi đã xuất giá, được cha mẹ cưng chiều nhất đời. Đại tử lại sắp thành phu nhân bang chủ, ai dám mắng đại tử kia chứ.

Quách Phù nghe muội tử bảo mình sắp thành phu nhân bang chủ, thì rất thích, nói:

- Có nhiều anh hùng hảo hán nhòm ngó chức vụ bang chủ, tử phu

của muội chưa chắc đã giành được, đừng có nói trước mà người ta cười cho đấy.

Quách Tương xuất thân hồi lâu, nhìn vàng trắng sắp tròn treo ở bên trời, thở dài, nói:

- Xem chừng linh hồn của Lỗ lão bá không đến rồi. Đại tỷ, đừng vội nhắc đến tân bang chủ làm gì, hãy để mọi người tưởng nhớ Lỗ lão bá có hơn không?

Quách Phù nói:

- Muội lại nói như một đứa trẻ, Cái Bang là bang lớn nhất trên giang hồ, làm sao có thể để quần long vô thủ kia chứ.

Quách Tương hỏi:

- Mẹ bảo hôm nào chọn bang chủ?

Quách Phù nói:

- Ngày mười lăm khai mạc anh hùng đại hội, điều quan trọng nhất là thương nghị làm thế nào liên hợp hào kiệt bốn bể chung sức chống Mông Cổ. Việc đó mất tối thiểu sáu ngày, có khi tám chín ngày; vậy việc chọn bang chủ sẽ vào khoảng ngày hai mươi ba, hai mươi bốn.

Quách Tương “à” một tiếng.

Quách Phù hỏi:

- Cái gì?

Quách Tương nói:

- Không có gì, hai mươi bốn chính là sinh nhật của muội. Các vị chọn lựa bang chủ, mẫu thân bận bịu, sẽ không còn bụng dạ nào làm sinh nhật cho muội.

Quách Phù cười ha hả, nói:

- Làm sinh nhật cho một đứa nhóc con như muội thì hệ trọng lắm sao? Làm sao có thể so sánh với đại sự lựa chọn bang chủ kia chứ? Nói ra chỉ sợ người ta cười rụng răng. Thế gian có lẽ chỉ một mình muội để tâm đến những chuyện vặt vãnh như vậy.

Quách Tương đỏ mặt, nói:

- Phụ thân có thể không nhớ, mẫu thân nhất định phải nhớ; tỷ tỷ bảo là chuyện vặt vãnh, thế muội tròn mười sáu tuổi, tỷ tỷ có biết hay không?

Quách Phù càng buồn cười, châm biếm nói:

- Đến hôm ấy, mấy ngàn vị anh hùng hảo hán trong thành Tương Dương sẽ tới chúc thọ nhị tiểu thư nhà ta, người nào cũng tặng lễ vật thật hậu hĩ. Bởi lẽ Quách nhị tiểu thư tròn mười sáu tuổi, không còn là trẻ con nữa, đã thành đại cô nương! Ha ha, hô hô!

Nghiêng đầu một bên, Quách Tương nói:

- Người ngoài tất nhiên không để ý, nhưng tối thiểu cũng có một vị đại anh hùng nhớ sinh nhật của muội; chàng đã đáp ứng sẽ đến gặp muội vào hôm đó.

Nàng nói câu này với vẻ kiêu hãnh.

Quách Phù nói:

- Vị đại anh hùng nào thế? À, là cái vị thiếu niên anh hùng hơn tỷ phu của muội gấp mười lần. Ta nói cho muội biết, thứ nhất, chẳng có nhân vật nào như thế, tất cả chỉ là do cái đầu vớ vẩn của muội bịa ra. Thứ hai, coi như có thật đi, thì người đó chẳng thiếu gì đại sự để làm, chẳng rỗi hơi đến chúc mừng sinh nhật của một cô bé nhóc con. Trừ phi người đó đi dự anh hùng đại yến, thì mới đến thành Tương Dương.

Quách Tương bị tỷ tỷ châm biếm cơ hồ phát khóc lên được, giậm chân nói:

- Chàng đã đáp ứng sẽ đến mà. Chàng cũng không đi dự anh hùng đại yến, không đến tranh chức bang chủ đâu.

Quách Phù nói:

- Y không phải là anh hùng, phụ thân tất nhiên không gửi thiệp mời y. Y có muốn đi dự anh hùng đại yến, cũng hoàn toàn chưa đủ tư cách.

Quách Tương lấy khăn tay ra chấm nước mắt, nói:

- Đã thế, anh hùng đại yến của các vị, muội cũng thèm vào dự; các vị chọn bang chủ hay làm gì có vui mấy, muội cũng chẳng thèm xem.

Quách Phù cười khẩy, nói:

- Thôi chết, Quách nhị tiểu thư mà không đến, anh hùng đại yến còn ra thể thống gì nữa? Làm tân bang chủ Cái Bang còn vinh hạnh gì nữa? Không thể thiếu muội được đâu!

Quách Tương đưa hai tay bịt tai, chạy ra cổng miếu.

Bỗng một bóng đen vụt hiện, chắn ngay giữa cổng miếu. Quách Tương giật mình, vội nhảy lùi mới không ngã vào lòng người đó. Dưới

ánh trắng, thấy người kia thân hình cực cao, mặt mũi đen sì, nửa thân trên rất ngắn, ngưng thần nhìn, thì ra người kia cụt cả hai chân, hai nách tựa vào hai cây quả trượng dài sáu thước, hai ống quần dài thượt, đung đưa bên dưới đôi cà kheo, thành một người khổng lồ. Quách Phù kinh ngạc, nói:

- Các hạ là Ni Ma Tinh phải không?

Người kia chính là Ni Ma Tinh, lần này hoàng đế Mông Cổ thân chinh ngự giá, các dũng sĩ Tây Vực đều đi theo, ai cũng muốn hiển lộ thân thủ trong chiến dịch này để được hưởng công danh phú quý. Ni Ma Tinh tuy bị cụt hai chân, võ công không mất, trải qua mười mấy năm khổ luyện, cặp thiết trượng còn lợi hại hơn cả khi chân hẵn còn nguyên lành. Đại quân Mông Cổ còn cách thành Tương Dương mấy trăm dặm, nhưng bọn võ sĩ như Ni Ma Tinh đã đến trước xung quanh thành thăm dò. Đêm nay Ni Ma Tinh định ghé vào miếu Dương Thái Phó trú một đêm, ở ngoài cổng nghe tử muội Quách Phù đối đáp thì mừng như vỡ được cửa báu, nghĩ bụng Quách Tinh tuy không phải là chủ soái trấn thủ thành Tương Dương, nhưng số phận thành này liên quan mật thiết tới Quách Tinh, nếu bắt được hai ái nữ của Quách Tinh, thì dù không thể buộc Quách Tinh đầu hàng, cũng làm Quách Tinh rối loạn tâm trí, quả là một đại kỳ công. Hắn thấy Quách Phù nhận ra mình, bèn nói:

- Quách đại cô nương nhân lực khá lắm, lâu năm không gặp, cô nương trông càng xinh tươi. Hai người muốn yên lành, hãy ngoan ngoãn đi theo ta?

Quách Phù vừa sợ vừa tức, biết tên này võ công cao cường, hai tử muội cùng chống chọi cũng không địch nổi hẵn, không nhịn được tức giận nhìn Quách Tương một cái, nghĩ: “Tại muội gây nên mối họa này, không biết phải làm sao đây?” Quách Tương thì hỏi Ni Ma Tinh:

- Hai chân của các hạ sao trông kỳ vậy? Khi chưa bị cụt cũng dài ngoằng thế ư?

Ni Ma Tinh hừ một tiếng, không đếm xỉa đến nàng, nói với Quách Phù:

- Hai tử muội cô nương hãy đi trước ta, đừng có đại dột tính chuyện bỏ chạy!

Giọng nói rõ ràng là muốn bắt tử muội Quách Phù làm tù binh. Quách Tương cười, nói:

- Các hạ nói năng kỳ quái, bán dạ tam canh đòi bắt tử muội bồng

cô nương đi đâu kia chứ?

Ni Ma Tinh tức giận nói:

- Nhóc con chớ nhiều lời, mau đi theo ta.

Hắn sợ trong thành có người ra tiếp ứng, dễ bị xoi hỏng bồng không.

Quách Phù nói nhỏ:

- Nhị muội, gã lùn này là võ sĩ Mông Cổ, công phu cao cường lắm, ta đánh bên trái, muội hãy tấn công bên phải.

Đoạn rút soạt trường kiếm khỏi bao, đâm tới eo lưng Ni Ma Tinh.

Quách Tương ra khỏi thành không mang theo binh khí, đồng thời nghĩ rằng người này cụt hai chân, hoàn toàn dựa vào đôi quả trượng, tỷ tỷ dùng kiếm đâm hắn, hắn địch sao nổi? Bèn gọi:

- Tỷ tỷ, người này đáng thương, không nên đả thương người ta?

Lời chưa dứt, Ni Ma Tinh tả trượng chống xuống đất, hữu trượng quét ngang, “cạch” một tiếng, trúng kiếm của Quách Phù, trong bóng đêm tia lửa tung tóe, thanh kiếm chút nữa tuột khỏi tay. Quách Phù cảm thấy cánh tay tê dại, ngực hơi nhoi nhói, bèn tay trái giữ kiếm quyết thi triển “Việt nữ kiếm pháp” đấu với Ni Ma Tinh. “Việt nữ kiếm pháp” là công phu Hàn Tiểu Oanh trong Giang Nam thất quái truyền thụ cho Quách Tĩnh, sau Hàn Tiểu Oanh không may bị thảm tử, Quách Tĩnh tưởng niệm ân sư, liền đem truyền thụ cho hai nữ nhi.

Kiểm pháp này nguồn gốc sâu xa, biến hóa tinh vi, vốn là một đại tông trong kiếm học, nếu do Quách Tĩnh thi triển, tất nhiên uy lực sấm sét, nhưng Quách Phù công lực có hạn, kiếm pháp tuy tinh, song không thể đối phó với đôi thiết trượng của Ni Ma Tinh.

Quách Tương thấy Ni Ma Tinh lần lượt sử dụng đôi thiết trượng, tả trượng ra đòn thì hữu trượng chống xuống đất, tiến thoái mất tiếp, chẳng kém gì người có hai chân nguyên lành, đã vậy thiết trượng lại dài, hắn từ trên cao vung thiết trượng đánh xuống, càng thêm uy lực, tỷ tỷ dĩ nhiên không địch nổi, lúc này mới kinh hãi. Quách Phù cảm thấy áp lực cây thiết trượng của kẻ địch càng lúc càng nặng, cứ đè ép trường kiếm của nàng, mũi kiếm đâm tới cứ bị chéch đi. Quách Tương lo cho tỷ tỷ, song chưởng liền đánh tới Ni Ma Tinh. Chỉ nghe Ni Ma Tinh quát:

- Coi đây!

Tả trượng đẩy xuống đất một cái, thân hình lơ lửng trong không

trung, song trượng cùng xuất kích, nhanh như cắt, hữu trượng điểm trúng vai trái của Quách Tương, tả trượng điểm trúng ngực Quách Phù.

Quách Tương lão đảo lùi mấy bước. Quách Phù bị đòn không nhẹ, kêu hự một tiếng, ngã xuống đất.

Ni Ma Tinh vọt lên thụp xuống một cách ma quái, đã nhanh lại hiểm, thiết trượng hơi nhún, đã vọt tới trước mặt Quách Phù, cười khẩy, nói:

- Ta đã bảo hãy ngoan ngoãn đi theo ta...

Quách Phù vọt dậy, nói:

- Nhị muội mau chạy ra lối cửa hậu!

Ni Ma Tinh giật mình, thiết trượng rõ ràng đã điểm trúng huyết Thần Tàng của Quách Phù, làm sao nàng ta lại vẫn cử động như thường? Hắn không thể biết Quách Phù có mặc Nhuyễn vị giáp, hắn ngỡ đó là tuyệt kỹ bế huyết gia truyền nhà họ Quách.

Kỳ thực huyết đạo của Quách Phù không hề bế, nàng bị trúng thiết trượng cũng rất đau đớn, không thể sử kiếm linh hoạt được nữa. Quách Tương thi triển "Lạc Anh chưởng pháp" bảo vệ sau lưng cho tử tử, gọi:

- Tử tử, tử tử đi trước đi!

Cây thiết trượng bên tay trái Ni Ma Tinh đánh thẳng tới mặt Quách Tương, chỉ còn cách chót mũi nàng chưa đầy ba tấc, kinh phong làm rát cả mặt. Hắn quát:

- Không đứa nào được chạy đâu hết!

Quách Tương tức giận:

- Bỏn cô nương cứ tưởng người đáng thương, hóa ra người quá ngang ngược đáng ghét!

Ni Ma Tinh cười hô hố, nói:

- Nhãi con không ăn đòn, thì còn chưa biết cha mi lợi hại.

Cây thiết trượng chống xuống đất cộc cộc, miệng cười nhăn nhở, hắn tiến lại. Quách Tương bình sinh chưa sợ thế này bao giờ, nhìn bộ mặt đen đúa nham nhở, cặp mắt tròn mở to lộ vẻ nham hiểm, hàm răng trắng nhọn như sắp cắn người của Ni Ma Tinh, nàng bất giác rú lên thất thanh.

Bỗng phía sau lưng nàng có tiếng nói nhỏ nhẹ:

- Đừng sợ! Hãy dùng ám khí mà đánh hắn!

Trong cơn nguy cấp Quách Tương cũng chẳng kịp phân biệt người nói là ai, đưa tay sờ thất lưng, nói:

- Muội không có ám khí.

Nàng thấy Ni Ma Tinh lại tới gần thêm một bước, không biết phải làm thế nào, song chưởng đành sử chiêu Tán hoa thế che đỡ trước mặt. Bàn tay nàng vừa đưa ra đằng trước, từ phía sau bỗng có một luồng gió thổi nhẹ, chỉ cảm thấy cánh tay lằng lằng, đôi vòng đeo tay bằng vàng liền tuột khỏi cổ tay bay tới đụng vào cây thiết trượng của Ni Ma Tinh nghe tinh tinh hai tiếng.

Tiếng đụng nghe khê khàng, vậy mà hai cây thiết trượng nặng nề của Ni Ma Tinh lại bị hất mạnh ra phía sau, tuột tay hấn văng vào bức tường miếu hai tiếng thành thành, khiến bụi bậm trên nóc miếu rơi xuống lả tả. Ni Ma Tinh tuột mất cả hai cây thiết trượng, thân hình liền ngã xuống, nhưng hấn lộn một vòng, dùng lưng chạm đất, mượn thế bật dậy, miệng gầm gừ, mười ngón tay đen sì cùng với cả người lao bổ về phía Quách Tương.

Quách Tương cả kinh, không kịp nghĩ, thuận tay rút một chiếc trâm bằng ngọc xanh, vung tay ném về phía Ni Ma Tinh, chỉ thấy từ phía sau lại có luồng gió nhẹ đẩy cái trâm đi. Ni Ma Tinh tay trái ở trước, tay phải ở sau, đột nhiên thấy cái trâm bay đến rất kỳ dị, bèn giơ cả hai tay gạt đi, miệng thốt lên khe khẽ:

- Cổ quái thay!

Hấn ngã xuống, không cựa quậy gì nữa.

Quách Tương sợ Ni Ma Tinh có quỷ kế gì, nhảy tới bên Quách Phù, run run nói:

- Tỷ tỷ, đi mau!

Hai tỷ muội đứng bên cạnh tượng thần trong miếu Dương Thái Phó, thấy Ni Ma Tinh không cựa quậy gì nữa, Quách Phù nói:

- Chẳng lẽ hấn đột nhiên trúng gió mà chết?

Rồi quát:

- Ni Ma Tinh, ngươi giở trò quỷ gì vậy?

Nàng nghĩ hấn đã mất đôi thiết trượng, khó bề cử động, không còn đáng sợ nữa, bèn chĩa kiếm tiến lên vài bước, chỉ thấy Ni Ma Tinh mắt mở trừng trừng, lộ vẻ kinh hoàng, miệng há hốc, hóa ra đã chết.

Quách Phù vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, thấp sáng cây nến trên

bàn thờ, định bước lại nhìn cho kỹ, bỗng nghe ngoài cửa miếu có người gọi:

- Phù muội, nhị muội, hai người có ở trong miếu hay không?

Chính là Gia Luật Tề. Quách Phù mừng rỡ, gọi:

- Tề ca, lại đây mau lên, kỳ quái... kỳ quái lắm!

Quách Phù đi tìm muội tử, lâu không trở về, Gia Luật Tề nghĩ Lỗ Hữu Cước đã bị ám toán, lúc này bên ngoài thành Tương Dương lớn vỡn kẻ địch, nên chàng không yên tâm, bèn đi đón tử muội về thành. Chàng dẫn theo hai đệ tử Cái Bang sáu túi, chạy vào trong miếu, thấy Ni Ma Tinh nằm chết dưới đất, thì giật mình. Chàng biết gã lùn ở Thiên Trúc này võ công cực cao, ngay chàng cũng không địch nổi, cuối cùng Quách Phù lại giết được hắn, thật là ngoài sức tưởng tượng. Chàng cầm cây nển từ tay Quách Phù, lại bên nhìn kỹ, lại càng kinh ngạc.

Chỉ thấy hai lòng bàn tay của Ni Ma Tinh đều bị xuyên thủng, chiếc trâm ngọc cắm trúng huyết Thần Đình bên trên trán Ni Ma Tinh. Chiếc trâm ngọc phóng mạnh hơn chút nữa, sẽ bị gãy. Đằng này nó có thể xuyên qua hai lòng bàn tay của một danh gia võ học, lại đánh chết được hắn, bản lĩnh phóng châm thật quá ư cao cường. Gia Luật Tề quay sang nói với Quách Phù:

- Ngoại công đã tới đây đây. Mau đưa ta dẫn kiến người.

Quách Phù ngạc nhiên hỏi lại:

- Ngoại công đã tới khi nào?

Gia Luật Tề nói:

- Không phải ngoại công tới ư?

Chàng mừng rỡ, nói:

- Thì ra là ân sư đến.

Chàng nhìn quanh, không thấy bóng dáng Chu Bá Thông đâu cả. Chàng biết tính sư phụ hay đùa, chắc sư phụ đang nấp đâu đây để dọa chàng, bèn chạy ra khỏi miếu, nhảy lên mái nhà quan sát, song bốn phía không một bóng người. Quách Phù kêu lên:

- Chàng cứ nói lung tung nào ngoại công, nào sư phụ cái gì vậy?

Gia Luật Tề trở vào đại điện, hỏi kỹ tử muội hai người về việc đã gặp Ni Ma Tinh thế nào, hắn chết ra sao. Quách Phù nói, chỉ thấy muội tử dùng chiếc trâm ngọc đánh chết hắn, thật chẳng có lý chút nào hết.

Gia Luật Tề nói:

- Phía sau nhị muội tất có cao nhân ám trợ. Ta nghĩ thời nay ngoài nhạc phụ, chỉ ngoại công, ân sư của ta, Nhất Đăng đại sư và Kim Luân pháp vương năm người là có được công phu đó. Kim Luân pháp vương là quốc sư Mông Cổ, ắt không đối địch với Ni Ma Tinh; Nhất Đăng đại sư không dễ gì khai sát giới; cho nên ta đoán hoặc ngoại công, hoặc ân sư của ta đến thôi. Nhị muội, muội đoán người ám trợ cho muội là ai?

Quách Tương sau khi phóng chiếc trâm, Ni Ma Tinh ngã xuống, nàng lập tức ngoảnh lại, nhưng phía sau không thấy bóng một ai, nàng thầm nhẩm lại câu “Đừng sợ. Hãy dùng ám khí mà đánh hắn”. Câu này nghe giọng rất quen thuộc, chẳng lẽ là Dương Quá? Nhưng vừa nghĩ đến Dương Quá, nàng tự nhủ: “Quyết không phải là chàng! Chỉ vì mình mong mỗi chàng, nên nghe giọng người khác cũng ngỡ là chàng”. Khi Gia Luật Tề hỏi, nàng mãi nghĩ nên không nghe thấy.

Quách Phù thấy muội tử đỏ mặt, ánh mắt long lanh, thần tình khác lạ, nghĩ muội tử vừa rồi bị hoảng hồn, bèn kéo tay, hỏi:

- Nhị muội, muội làm sao vậy?

Quách Tương giật mình, càng đỏ mặt thêm, nói:

- Không sao cả.

Quách Phù nói:

- Tỷ phu hỏi vừa rồi ai đã xuất thủ cứu muội, muội có nghe thấy không vậy?

Quách Tương đáp:

- À, ai giúp muội đánh chết tên ác nhân ấy ư? Dĩ nhiên là người ấy! Ngoài người ấy ra, còn ai có bản lĩnh như vậy được?

Quách Phù nói:

- Người ấy nào? Người ấy là ai? Là vị đại anh hùng mà muội đã nói ấy à?

Quách Tương trống ngực đập dồn, vội nói:

- Không, không! Là muội nói linh hồn của Lỗ lão bá.

Quách Phù hừ một tiếng, buông tay muội tử. Quách Tương nói:

- Vừa rồi không thấy bóng người, nhất định là linh hồn của Lỗ lão bá đã ám trợ muội. Tỷ tỷ biết đấy Lỗ lão bá vốn rất quý mến muội mà lại.

Quách Phù bán tín bán nghi, nghĩ bụng không có linh hồn,

không lẽ hồn ma của Lỗ Hữu Cước không tan, nhưng nếu không phải linh hồn, thì ai giơ tay giết người được kia chứ. Nàng đứng ngay một bên, không hề thấy bóng người.

Gia Luật Tề nhật hai cây thiết trượng của Ni Ma Tinh lên, cảm thán:

- Công lực như thế, thật đáng khâm phục.

Quách Phù và Quách Tương cùng nhìn kỹ, thấy hai chiếc vòng đeo tay hình hoa phù dung dính vào thiết trượng như đúc liền một khối. Hai cái vòng thủ công tinh xảo, nhỏ bé, mà nội lực của người tác động vào đủ làm hai cây trượng thô nặng tuột tay bay đi, chẳng trách Gia Luật Tề phải trầm trồ thán phục.

Quách Phù nói:

- Chúng ta đem về cho mẫu thân xem, mẫu thân sẽ đoán biết người ấy là ai.

Hai đệ tử Cái Bang liền một người vác xác, một người vác cặp thiết trượng, theo Gia Luật Tề và tử muội Quách Phù trở về thành Tương Dương. Quách Tĩnh và Hoàng Dung nghe Quách Phù thuật lại, nghĩ đến mối nguy hiểm vừa thoát, không khỏi kinh hãi.

Quách Tương cứ tưởng phen này sẽ bị phụ phẫu phạt nặng, nhưng Quách Tĩnh mừng rằng nữ nhi tình nghĩa sâu nặng, nên lại còn an ủi nàng vài câu. Hoàng Dung thấy chồng không giận, liền ôm tiểu nữ nhi vào lòng mà vỗ về, khi xem kỹ cặp thiết trượng và cái xác của Ni Ma Tinh, thì ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi nói với Quách Tĩnh:

- Tĩnh ca ca, tướng công đoán là ai?

Quách Tĩnh lắc đầu, nói:

- Cái này hoàn toàn dựa vào nội lực cương mãnh, theo chỗ ta biết, chỉ có hai người.

Hoàng Dung hơi nghiêng đầu, nói:

- Nhưng ân sư Thất Công đã sớm lìa trần, lại không phải chính tướng công ra tay.

Hoàng Dung hỏi kỹ chuyện động thủ ở miếu Dương Thái Phó, thủy chung vẫn chưa đoán ra được.

Chờ khi Quách Phù, Quách Tương về phòng nghỉ ngơi rồi, Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, nhị tiểu thư của chúng ta có tâm sự gì đó giấu chúng ta, tướng công có biết không?

Quách Tĩnh lấy làm lạ, hỏi:

- Giấu cái gì?

Hoàng Dung nói:

- Từ khi lên phương bắc đưa thiệp mời trở về, nó thường thường ngăn ngở xuất thân một mình, đêm nay giọng nói của nó lại càng cổ quái.

Quách Tĩnh nói:

- Nó bị kinh sợ một phen, tất nhiên tâm thần hết hoảng.

Hoàng Dung nói:

- Không phải thế. Nó lúc thì bẽn lễn ngượng nghịu, lúc thì tủm tỉm cười một mình, trong lòng hẳn có niềm vui không thể thổ lộ.

Quách Tĩnh nói:

- Con bé bỗng dưng được cao nhân ám trợ, cho nên mừng mừng tủi tủi, cũng không có gì lạ.

Hoàng Dung mỉm cười, nói:

- Tâm sự của thiếu nữ, hồi Tĩnh ca ca còn trẻ đã không hiểu, bây giờ sắp già, càng không thể biết đâu.

Hai vợ chồng liền nói sang chuyện khác, bàn một hồi về phương lược bày trận chống địch, cách nghênh tiếp tân khách trong anh hùng đại yến hôm sau, cách bố trí bàn tiệc, rồi mới đi nghỉ.

Hoàng Dung nằm xuống giường, nghĩ đến thân tình của Quách Tương, không thể ngủ được, nghĩ: “Con bé ngay hôm chào đời đã gặp kiếp nạn, mình chỉ lo trong đời nó sẽ khó tránh nhiều thử thách, may sao mười sáu năm qua đều bình yên, không lẽ hôm nay lại sắp có biến cố giáng xuống đầu nó”. Lại nghĩ cường địch áp sát thành, đại nạn đe dọa, trăm họ trong thành đứng trước đại họa, nếu có thể biết trước điều gì để đề phòng thì tốt; mà tiểu nữ nhi thì tính nết cổ quái, từ nhỏ có chuyện gì đã không chịu nói, bất kể phụ mẫu dỗi dành trách mắng thế nào, nó cũng chỉ xị mặt, chẳng hé nửa lời, khiến cha mẹ vừa bực bội, vừa tức cười.

Hoàng Dung càng nghĩ càng không yên tâm, bèn khẽ khàng ngồi dậy, đi ra mặt thành, bảo quân sĩ mở cổng thành cho mình ra ngoài, rồi nhắm miếu Dương Thái Phó ở phía nam mà đi.

Lúc này là canh tư, vầng trăng sáng bị mây đen che khuất. Hoàng Dung tay cầm cây đoản côn, thi triển khinh công, chạy đến Hiên Sơn, còn cách miếu Dương Thái Phó vài chục trượng, bỗng nghe

cạnh Trụ lệ bi có tiếng người. Hoàng Dung rùn người xuống thấp, lên tới gần, cách tấm bia vài trượng, nấp sau một thân cây lớn. Chỉ nghe một người nói:

- Tôn tam ca, ân công dặn chúng mình chờ ở cạnh Trụ lệ bi, tại sao tấm bia này lại mang cái tên chẳng lành chút nào như thế?

Gã họ Tôn nói:

- Ân công bình sinh tựa hồ có một chuyện bất hạnh gì đó, cho nên hễ gặp những cái tên như Đoạn Trường, Ưu Sầu, Trụ Lệ, đều để tâm cả.

Người thứ nhất nói:

- Bản lĩnh như ân công, trong thiên hạ làm gì có chuyện nào khó, vậy mà đệ nhìn ánh mắt của ân công, nghe giọng nói của ân công, hình như có điều gì rất rầu lòng thì phải. Ba chữ Trụ lệ bi, chỉ e do ân công tự đặt ra.

Gã họ Tôn nói:

- Không phải đâu. Ta từng nghe tiên sinh trong tuồng cổ kể rằng thời Tam Quốc, thành Tương Dương thuộc nước Ngụy, tướng trấn thủ Dương Hộ công lao rất lớn, được phong chức Thái Phó, bảo cảnh an dân, ân trạch rất hậu. Thường ngày Dương Hộ thích du ngoạn núi Hiên Sơn này, sau khi qua đời, trăm họ nhớ ơn ông, mới dựng tòa miếu Dương Thái Phó kia, lập bia ghi đức. Trăm họ nhìn thấy tấm bia này, nghĩ đến công ơn bình sinh của ông, lại cất giầy lát than khóc, cho nên mới gọi là Trụ lệ bi. Trần lục đệ, một người như Dương Thái Phó, đúng là một đại trượng phu.

Người họ Trần nói:

- Ân công hành hiệp trượng nghĩa, giữa chốn tứ hải ngũ hồ, không biết bao nhiêu người được ân công cứu giúp. Nếu ân công làm quan trấn thủ thành Tương Dương, không chừng còn hơn cả Dương Thái Phó.

Gã họ Tôn nói:

- Quách đại hiệp thành Tương Dương đã bảo cảnh an dân, lại hành hiệp trượng nghĩa, kiêm cái tốt của cả Dương Thái Phó lẫn ân công của chúng ta.

Hoàng Dung nghe họ tán dương chồng mình, không khỏi thâm đắc ý, lại nghĩ: “Không biết ân công của họ là ai? Chẳng lẽ lại chính là người đã ám trợ Quách Tương?” Nghe gã họ Tôn nói:

- Hai chúng ta trước đây chống lại ân công, sau lại được ân công cứu mạng, tấm lòng bao dung của ân công có thua gì Dương Thái Phó. Vị tiên sinh kể chuyện Tam Quốc còn nói, hồi Dương Hộ giữ thành Tương Dương, con trai của đại tướng Đông Ngô là Lục Kháng có chống lại Dương Hộ. Dương Hộ phái binh đến đánh trận trong địa phận của Đông Ngô, nếu cắt lúa của dân chúng làm quân lương, nhất định đều trả tiền cho dân. Lục Kháng bị bệnh, Dương Hộ sai mang thuốc tặng, Lục Kháng uống ngay không chút nghi ngờ. Thuộc hạ khuyên y phải cẩn thận đề phòng, y nói: “Há có ai bằng Dương thúc tử?” Uống thuốc xong quả nhiên đỡ bệnh. Dương thúc tử chính là Dương Hộ. Vì Dương Hộ nhân phẩm cao thượng, nên kẻ địch cũng phải kính nể. Khi Dương Hộ chết, ngay tướng sĩ Đông Ngô ở vùng biên giới cũng thương khóc mấy ngày. Con người đức độ như thế mới đáng mặt anh hùng đó.

Gã họ Trần sờ tấm bia, luôn miệng cảm thán một hồi, rồi nói:

- Ân công bảo chúng ta gặp nhau ở đây, chắc cũng là để ngưỡng mộ Dương Thái Phó chăng?

Gã họ Tôn nói:

- Ta từng nghe ân công bảo Dương Hộ sinh thời có một câu nói rất hợp tâm khảm của ân công.

Gã họ Trần vội hỏi:

- Là câu gì nhỉ, tam ca đừng nói vội, để đệ cố nhớ xem nào. Ngay ân công cũng thán phục, thì câu ấy phải rất hay.

Gã họ Tôn nói:

- Năm Lục Kháng chết, vua Ngô vô đạo, Dương Hộ có dâng sớ rằng thừa dịp này vừa có thể cứu trăm họ Đông Ngô, vừa thống nhất thiên hạ, nhưng bọn gian thần trong triều cản ngăn, nên Dương Hộ có than một câu: “Mười việc trong thiên hạ, thường bảy, tám việc không như ý muốn”. Câu mà ân công thích chính là câu đó.

Gã họ Trần không ngờ lại là câu ấy, có vẻ thất vọng, lẩm bầm gì đó, đột nhiên kêu to:

- Tôn tam ca, Dương Hộ, Dương Hộ, hai tiếng ấy nghe rất gần với tên của ân công...

Gã họ Trần suyt:

- Đừng nói, có người đến.

Hoàng Dung hơi giật mình, quả nhiên nghe có tiếng chân người chạy ở lưng núi, nghĩ: “Tiếng đồng âm với Dương Hộ là Dương Quá,

không, không thể là Dương Quá, võ công của Quá nhi đâu có tiến cảnh, cũng chẳng thể đến mức xuất thần nhập hóa như vậy”.

Lát sau, nghe có tiếng vỗ tay khe khẽ ba cái, gã họ Tôn cũng vỗ đáp lại ba cái. Có người chạy đến trước Truy lệ bi nói:

- Hai vị Tôn, Trần lão đệ, ân công bảo hai vị không phải chờ ân công nữa. Ở đây có hai tấm danh thiếp của ân công, nhờ hai vị lập tức mang đi. Tôn tam đệ mang một tấm đến phủ Tín Dương, Hà Nam cho Triệu lão tước gia, Trần lục đệ mang một tấm đến phủ Thường Đức, Hồ Nam cho Ô Nha sơn Lung Á Đầu Đà, mời hai vị ấy nội nhật mười ngày phải tụ hội ở đây.

Tôn, Trần hai người cung kính đáp ứng, nhận danh thiếp, cất vào túi.

Hoàng Dung nghe vậy vô cùng kinh ngạc, Triệu lão tước gia ở phủ Tín Dương là hậu duệ tôn thất triều Tống, Thái Tổ tam thập tam thế trường quyền và Thập bát lộ tề mi bồng là tuyệt kỹ gia truyền, vốn không giao du với các võ sĩ giang hồ. Ô Nha sơn Lung Á Đầu Đà thì là một cao thủ lừng danh, võ công cao cường, chỉ vì vừa câm vừa điếc, nên cũng không đi lại với người ngoài. Đại hội anh hùng ở thành Tương Dương lần này, Quách Tĩnh và Hoàng Dung biết rõ hai vị đó ẩn cư chốn thâm sơn, sẽ không đi đâu cả, song vẫn gửi anh hùng thiếp mời họ. Quả nhiên hai người ấy khôn khéo chối từ rồi, không lẽ “ân công” lại có uy tín cao tới mức chỉ cần một tờ thiếp mời là có thể khiến hai vị cao nhân ẩn cư thâm sơn nội nhật mười ngày phải đến đây?

Hoàng Dung chợt cảm thấy rất lo ngại: “Đại hội anh hùng ngày mai đã khai mạc, người này chiêu tập cao thủ giang hồ đến thành Tương Dương, là mưu mô gì? Liệu có phải trợ giúp Mông Cổ, bất lợi cho ta chăng?” Nhưng nghĩ Triệu lão tước gia và Lung Á Đầu Đà tuy lánh đời, song không phải hạng gian tà, vị “ân công” đã ám trợ Quách Tương giết Ni Ma Tinh, chính là người đứng về phe ta.

Đang trầm ngâm, nghe ba người kia nói nhỏ với nhau, vì ở xa nên chỉ nghe lờ mờ vài câu:

- ... Ân công chưa từng sai phái bọn ta việc gì, lần này tất là... cuộc nhiệt náo lớn lắm đây... thể diện... lễ vật của bọn ta phải...

Rồi gã họ Tôn nói to:

- Được, chúng ta đi thôi, cứ yên tâm, quyết không làm lỡ việc ân công giao phó.

Đoạn ba người đi nhanh xuống núi.

Về lai lịch của “ân công”, Hoàng Dung không dò ra manh mối gì, song cũng không muốn bứt dây động rừng, nên không bắt ba người kia để truy hỏi. Đợi ba người ấy đi xa, Hoàng Dung vào trong miếu, quan sát kỹ một lượt, không thấy có gì lạ, nghĩ rằng vì quân địch đến gần, nên người ở đây đã chạy vào thành cả, không còn ai. Bèn rời miếu về thành, lúc này trời đã rạng sáng.

Gần đến ngã ba bên ngoài cửa Tây, bỗng có hai người phóng ngựa tới, Hoàng Dung vội lánh sang bên nhường đường, thấy ngòi trên mình ngựa là hai hán tử cường tráng. Đến ngã ba, một người quay ngựa chạy về hướng tây bắc, người thứ hai phi về phía tây nam, người này nói với người kia:

- Đệ nhớ dặn Trương Đại Khoa Tử dẫn các đoàn hát xướng ở Hán Khẩu đến cả đây, nhớ dẫn theo cả thợ khéo chằng đèn kết hoa.

Người kia cười, đáp:

- Huynh khỏi cần dặn đi dặn lại mãi, giả dụ Xuyên Thái đại sư phó đến chậm một ngày, ân công có tha cho huynh, mọi người cũng chẳng tha đâu.

Người nọ nghe cười, nói:

- Chứ sao, chậm một ngày, đầu ta khó còn trên cổ đấy.

Họ ôm quyền từ biệt, đi về hai hướng khác nhau.

Hoàng Dung thông thả về thành, trong bụng càng phân vân: “Nghe đồn Trương Đại Khoa Tử làm bá chủ ở Hán Khẩu, kết giao với quan phủ, các hào khách sơn trại quanh vùng đều lấy lòng y, làm sao “ân công” chỉ nói một câu đã có thể gọi y tới? Bọn họ hư trương thanh thế rốt cuộc để làm gì?” Đột nhiên nghĩ ra, thốt lên:

- Đúng rồi, đúng rồi! Ất là như vậy!

Hoàng Dung về phủ, nói với Quách Tĩnh:

- Tĩnh ca ca, chúng ta đã quên mời người rồi.

Quách Tĩnh ngạc nhiên:

- Chúng ta đã điếm đi điếm lại, không bỏ sót ai cả.

Hoàng Dung nói:

- Thiếp cũng tưởng thế, chúng ta sợ đắc tội với các vị hảo hán, nên tuy biết mời mấy vị danh vọng không lớn, cũng không chịu đi, song ta vẫn gửi thiệp mời. Nhưng hôm nay thiệp mới biết có một đại nhân vật không hài lòng, cũng định mở anh hùng đại yến trong

thành Tương Dương để đua tranh với chúng ta.

Quách Tĩnh vui vẻ nói:

- Vị anh hùng ấy có cùng chí hướng với chúng ta, thế thì còn gì bằng. Chúng ta cứ việc bầu vị đó làm minh chủ suất lĩnh quân hùng, chung sức chống Mông Cổ, vợ chồng mình nghe theo hiệu lệnh của vị đó là xong.

Hoàng Dung hơi cau mày, nói:

- Nhưng xem ra hành động của người ấy lại không phải đến để chung sức chống ngoại xâm. Hắn gửi danh thiệp đi mời những người như Triệu lão tước gia ở Tín Dương, Ô Nha sơn Lung Á Đầu Đà, Trương Đại Khoa Tử ở Hán Khẩu cùng tới.

Quách Tĩnh vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vỗ bàn đứng dậy, nói:

- Người ấy nếu có thể mời được các vị cao nhân Triệu lão tước gia, Lung Á Đầu Đà đến đây thì thanh thế thành Tương Dương đại tráng. Hoàng Dung, với các nhân vật đó, chúng ta phải kết giao mới được.

Hoàng Dung trầm ngâm không nói, đệ tử tri tân (tiếp khách) vào báo có các trại chủ Giang Nam Thái Hồ đến. Quách Tĩnh, Hoàng Dung liền ra đón. Ngày hôm nay các lộ hào kiệt lũ lượt kéo đến, Hoàng Dung bận tiếp khách túi bụi, không còn lúc nào để nghĩ đến nhưng gì nhìn và nghe thấy đêm qua.

Hôm sau chính là ngày khai mạc anh hùng đại yến, An phủ sứ Lã Văn Đức thống suất ba quân, cùng đại tướng giữ thành Vương Kiên bày bốn trăm bàn tiệc thết đãi các lộ anh hùng. Trong bữa tiệc, mọi người nói đến sự bạo tàn của quân Mông Cổ sát hại bách tính, chiếm đoạt giang sơn Đại Tống, ai cũng căm phẫn, quyết ý chống địch. Ngay tối hôm ấy mọi người cử Quách Tĩnh làm minh chủ hội minh, uống máu ăn thề quyết tử chiến với địch. Quách Tương hôm xảy ra biến cố ở miếu Dương Thái Phó, có nói với tỷ tỷ sẽ không tham dự anh hùng đại yến, quả nhiên tối nay giận dỗi ngồi uống rượu một mình trong phòng, nói với a hoàn hầu hạ nàng:

- Đại tỷ đi dự anh hùng đại yến, ta ở đây khoan khoái uống rượu, vui có kém gì đâu.

Quách Tĩnh, Hoàng Dung mãi lo đại kế chống địch, lúc này đâu còn bụng dạ nào nghĩ đến tâm trạng của tiểu nữ nhi? Quách Tĩnh không biết đã đành, Hoàng Dung cũng hỏi qua đến, nhưng biết tính con bé cổ quái cũng chỉ cười cho qua.

Chúng anh hùng mười người thì tám, chín tửu lượng rất cao, lúc

chênh choáng rồi, hứng thú nổi lên, có người hiển thị công phu ngay tại bàn tiệc, mọi người cùng cười vui vẻ. Hoàng Dung cuối cùng nhớ đến tiểu nữ nhi, bảo Quách Phù:

- Người hãy đi gọi muội tử đến xem nhiệt náo, cảnh tượng đông đảo thế này, cả đời vị tất được thấy một lần.

Quách Phù nói:

- Hài nhi không đi đâu. Nhị tiểu thư đang giận dữ, muốn trút giận sang hài nhi, hài nhi mà đi gọi, nó càng không chịu đâu.

Quách Phá Lỗ nói:

- Để con đi rủ nhị tử cho.

Liền rời bàn, đi vào nội thất.

Lát sau, Quách Phá Lỗ một mình trở ra, chưa kịp mở miệng, Quách Phù đã nói:

- Tử bảo nó không chịu đi đâu, đệ thấy có đúng thế không?

Hoàng Dung thấy sắc mặt Quách Phá Lỗ đầy vẻ kinh dị, bèn hỏi:

- Nhị tử bảo sao?

Quách Phá Lỗ đáp:

- Nhị tử bảo rằng đang bày anh hùng tiểu yến trong phòng, không đến dự anh hùng đại yến...

Hoàng Dung mỉm cười, nói:

- Nhị tử của người nghĩ ra trò quái dị, thì cứ mặc nó.

Quách Phá Lỗ nói:

- Nhị tử có khách thật, những năm nam hai nữ, đang ngồi uống rượu trong phòng của nhị tử.

Hoàng Dung cau mày, nghĩ bụng nữ hài nhi này càng ngày càng vô pháp vô thiên, tại sao lại đi mời đại nam nhân vào khuê phòng cô nương gia mà uống rượu kia chứ? Thật đúng với biệt hiệu "Tiểu Đông Tà"; nhưng bữa nay khách khứa đông đủ, không thể trách phạt nữ nhi, làm cho chúng anh hùng mất hào hứng, bèn nói với Quách Phù:

- Huynh đệ của người còn non nớt, không biết ứng phó với khách lạ, người hãy vào đó mời các bằng hữu của muội tử cùng ra đại sảnh uống rượu vui chung với mọi người.

Quách Phù nổi lòng hiếu kỳ, muốn biết khách khứa trong phòng muội tử là ai, vốn biết muội tử không hiềm nam nữ thụ thụ bất thân, hạng người nào ngoài phố chợ nó cũng có thể kết giao; nhưng hôm

nay chắc chắn không phải hạng khách tầm thường, nghe mẫu thân phân phó, liền đứng dậy đi về phía buồng của Quách Tương.

Cách cửa buồng vài trượng, nghe tiếng Quách Tương nói:

- Tiểu bồng đầu, gọi nhà bếp mang hai vò rượu lớn đến đây.

“Tiểu bồng đầu” là a hoàn, đối với a hoàn, Quách Tương cũng đặt cho những cái tên khác thường. A hoàn vâng dạ, lại nghe Quách Tương nói:

- Bảo nhà bếp nướng thêm hai cái đùi cừ, thái thêm hai chục cân thịt bò chín mang lên đây.

“Tiểu bồng đầu” vâng lệnh đi ra. Nghe một giọng nói ồm ồm trong buồng:

- Quách nhị tiểu thư thật là hào sảng, tiếc rằng Nhân Ủy Tử ta trước đây không biết, nếu không đã kết bạn với tiểu thư từ sớm.

Quách Tương cười, đáp:

- Bây giờ kết bạn cũng chưa muộn.

Quách Phù cau mày, nhìn qua khe cửa sổ vào phòng, thấy trong khuê phòng của muội tử kê một chiếc bàn thấp, bên trên ngổn ngang bát đĩa. Tám người ngồi quanh bàn vui vẻ uống rượu với nhau. Một người ngồi ngoảnh mặt ra, đầu to trán rộng, trước ngực lộ ra một đám lông đen dài. Bên trái người ấy là một văn sĩ, râu dài ba chòm, y phục ngay ngắn, tay phe phẩy cái quạt gấp, trông rất nho nhã, trên mặt cái quạt vẽ hình con quỷ Vô Thường thè lưỡi rất dài. Bên trái văn sĩ là một nữ nhân trạc bốn mươi tuổi, ngũ quan rất thanh tú, nhưng mặt đầy vết sẹo đao kiếm, tối thiểu phải mười vết. Ngồi nghiêng là một đầu đà cao gầy, cái mũ màu vàng lóng lánh phát quang, miệng đang gặm một cái đùi gà rất ngon lành. Ba người còn lại lưng quay ra cửa sổ, không nhìn thấy diện mạo, chỉ biết hai người là bạch phát lão ông, một người là hắc y ni cô. Quách Tương ngồi giữa đám người kia, mặt hơi đỏ, rõ ràng đã chén choáng say, cười nói thập phần đắc ý. Quách Phù nghĩ: “Bọn họ đang cao hứng thế này, có mời ra đại sảnh, họ cũng chẳng chịu”.

Chỉ thấy bạch phát lão ông đứng lên, nói:

- Cơm rượu hôm nay kể đã vừa bụng, đợi đến hôm sinh nhật của cô nương, bọn ta lại tới say sưa một buổi. Tiểu lão nhi có chút quà mọn, mong cô nương đừng chê cười.

Lão lấy trong bọc ra một cái hộp, đặt lên bàn.

Bạch phát lão ông kia nói:

- Bách Thảo Tiên, lão huynh tặng món gì, cho ta xem một chút.

Nói đoạn mở nắp hộp, reo lên:

- A, tuyệt sâm ngàn năm, lão huynh tìm đâu ra thế?

Nói rồi nhắc củ sâm ra khỏi hộp.

Quách Phù nhìn qua khe cửa, thấy củ sâm trắng, dài một thước, hình dạng như một đứa bé, có đủ đầu, mình, chân tay, màu trắng nhưng có ánh huyết hồng, quả là củ sâm quý hiếm trên thế gian. Mọi người trầm trồ, Bách Thảo Tiên hết sức đắc ý nói:

- Củ sâm ngàn năm này chữa được bệnh nan y, giải mọi thứ độc, gọi là có công hiệu cải tử hoàn sinh. Cô nương vô tai vô nạn, sống đến trăm tuổi, vốn không cần đến nó. Nhưng đến ngày mừng thọ trăm tuổi, cô nương đem uống, sẽ sống thêm một thế kỷ nữa thì càng hay.

Mọi người vỗ tay cười, khen Bách Thảo Tiên nói khéo.

Gã đầu to trán rộng Nhân Úy Tử lấy trong bọc ra một cái hộp sắt, cười, nói:

- Có một thứ đồ chơi, có thể mua vui cho cô nương.

Gã mở hộp, lấy ra hai gã hòa thượng đúc bằng sắt dài chừng bảy tấc, có chốt và dây cốt bên trong, mở chốt và lên dây cốt một cái, hai hòa thượng liền đấm đá nhau; ai nấy thấy vậy cùng cười phá lên. Chỉ thấy quyền cước của hai hòa thượng tí hon kia rất có pháp độ, rõ ràng là một pho Thiếu Lâm La Hán quyền, đấu hơn mười chiêu, dây cốt hết đà, hai hòa thượng mới dừng lại ở tư thế đứng như phong cách cao thủ võ lâm.

Mọi người nhìn đến đây thì không cười nữa, sắc mặt có vẻ lo lắng. Nữ nhân có nhiều vết sẹo trên mặt nói:

- Nhân Úy Tử, huynh chớ có tranh hơn thua mà gây phiền phức cho Quách nhị cô nương! Đôi thiết La Hán này của Thiếu Lâm tự Tung Sơn, huynh làm sao lấy trộm được vậy?

Nhân Úy Tử cười, nói:

- Hi hi, Nhân Úy Tử ta dẫu gan to bằng trời, cũng không dám lấy trộm thứ gì của Thiếu Lâm tự. Món quà này là thủ tọa La Hán đường Thiếu Lâm tự Vô Sắc thiền sư sai ta mang đến. Thiền sư bảo rằng hôm sinh nhật, Người sẽ thân chinh đến thành Tương Dương chúc mừng Quách cô nương. Còn đây là chút quà mọn của Nhân Úy Tử ta.

Nói rồi mở nắp bên cạnh của chiếc hộp, lộ ra một cái vòng đeo

tay bằng ngọc đen. Cái vòng đeo tay bằng ngọc đen thoạt trông không có gì lạ, Nhân Úy Tử rút từ thắt lưng ra một cái quỉ đầu đao lưỡi mỏng sống dày, nhắm cái vòng đeo tay chém mạnh xuống một cái. “Tâng” một tiếng, lưỡi đao bật nảy lên, cái vòng ngọc không suy suyễn chút nào. Mọi người cùng trầm trồ. Tiếp đó, văn sĩ, ni cô, đầu đà, nữ nhân mỗi người đều đưa quà tặng Quách Tương, toàn là những vật quý hiếm thấy. Quách Tương cười nhận và cảm tạ.

Quách Phù càng nhìn càng lấy làm lạ, bèn chạy trở ra đại sảnh, kể lại tỉ mỉ với mẫu thân.

Hoàng Dung nghe còn kinh ngạc hơn cả Quách Phù, liền vẫy vẫy tay cho Chu Tử Liễu, ba người cùng lui vào nội đường. Hoàng Dung bảo Quách Phù kể lại chuyện vừa nói một lần nữa, Chu Tử Liễu cũng kinh ngạc vạn phần, nói:

- Nhân Úy Tử, Bách Thảo Tiên cuối cùng cũng đến thành Tương Dương? Hắc y ni cô chắc là Tuyệt hộ thủ Thánh Nhân sư thái giết người không chớp mắt; cái quạt của gã văn sĩ vẽ quỉ Vô Thường, ô, không lẽ là Chuyển luân vương Trương Nhất Manh?

Nghe Chu Tử Liễu nói, Hoàng Dung gật gật đầu.

Chu Tử Liễu thì cứ lắc đầu, nói:

- Chuyện thật khó tin, lạ thật, Quách nhị cô nương còn rất ít tuổi, trừ lần gần đây, chưa khi nào rời khỏi thành Tương Dương vài chục dặm, làm sao có thể kết giao với các quái nhân vùng xa xôi kia chứ. Hơn nữa, Tung Sơn Thiệu Lâm tự Vô Sắc thiền sư nghe đồn mấy năm nay chuyên tâm ngồi tu vi một chỗ, các cao nhân võ lâm lặn lội lên núi xin yết kiến, thiền sư còn chẳng tiếp, đâu dễ gì lại đến thành Tương Dương chúc mừng một tiểu nữ hài? Ôi dào, nhất định tiểu cô nương sai mấy kẻ hiếu sự bày trò hư trương thanh thế để trêu tức tỷ tỷ đó thôi.

Hoàng Dung trầm ngâm, nói:

- Nhưng mấy nhân vật như Trương Nhất Manh, Thánh Nhân sư thái, bình thời chúng tôi hầu như không nhắc đến, Tương nhi không thể biết, muốn bịa ra cũng không được.

Chu Tử Liễu nói:

- Thế thì là chuyện có thật rồi. Chúng ta hãy tới đó xem, dùng lễ đón tiếp. Họ đã là bằng hữu của nhị cô nương, thì họ đến thành Tương Dương hoàn toàn không có ác ý gì.

Hoàng Dung nói:

- Mọi cũng nghĩ thế. Nhưng mấy vị như Trương Nhất Manh, Thánh Nhân sư thái, hành sự lúc chính lúc tà, hỉ nộ khôn lường. Chúng ta tuy không sợ họ, nhưng dính với họ rất dễ nhưc đầu, hiện thời đại địch áp cạnh, thật không thể phân tâm đối phó với mấy quái nhân ấy...

Đột nhiên ngoài song có tiếng cười hô hô, nói:

- Quách phu nhân, bọn quái nhân đến thành Tương Dương là để chúc mừng sinh nhật, không có ác ý, hà tất phải nhưc đầu?

Nói câu “không có ác ý, hà tất phải nhưc đầu?” thì giọng nói đã cách xa mấy trượng, Hoàng Dung, Chu Tử Liễu, Quách Phù cùng chạy ra cửa sổ, chỉ thấy có bóng đen vượt tường, thân pháp cực kỳ lạnh lẽ, thoáng cái đã mất hút. Quách Phù định đuổi theo, nhưng Hoàng Dung níu lại, nói:

- Đừng khinh cử vọng động, đuổi chẳng kịp đâu.

Ngẩng đầu lên, thấy trên cây ngân hạnh ngoài sân có gài một cái quạt giấy màu trắng.

Cái quạt giấy cách mặt đất hơn bốn trượng, Quách Phù tự biết mình không thể nhảy lên nổi, bèn gọi:

- Mẹ!

Hoàng Dung gật đầu, khẽ nhún người tung mình lên, tay trái chạm nhẹ vào thân cây, mượn thế bay lên, tay phải lại chạm vào một cành ngang, thân hình đã vọt lên cao bốn trượng, gỡ cái quạt giấy, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Ba người cùng vào nhà, xem dưới đèn, thấy trên mặt cái quạt giấy vẽ con quỉ Vô Thường lè lưỡi, cười cười dễ thân, hai tay ôm quyền thi lễ, cạnh đó có hàng chữ lớn: “Cung chúc Quách nhị cô nương tuổi hoa kéo dài trăm năm”, mặt bên kia viết “Hắc y ni Thánh Nhân, Bách Thảo Tiên, Nhân Úy Tử, Cửu Tử Sinh, Cầu nhục đầu đà, Trương Nhất Manh, Hàn Vô Cấu bái thượng Quách đại hiệp, Quách phu nhân; nhân dịp sinh nhật lệnh ái, mạo muội không dám vào thăm, xin được lượng thứ!” Hai hàng chữ viết bằng mực đen, nét bút phóng khoáng, mạnh mẽ.

Chu Tử Liễu là danh gia thư pháp, khen:

- Chữ đẹp, chữ đẹp!

Hoàng Dung trầm ngâm, nói:

- Chúng ta vào xem Tương nhi thế nào.

Chu Tử Liễu đã nhiều tuổi, không ngại việc vào khuê phòng của tiểu nữ hài, thế là cùng đi vào buồng của Quách Tương. Chỉ thấy tiểu bồng đầu và một a hoàn khác đang thu dọn bàn ăn. Quách Tương nói:

- Chu bá bá, má má, tử tử, mời các vị xem mấy món quà sinh nhật người ta tặng này.

Hoàng Dung và Chu Tử Liễu xem củ sâm ngàn năm, đôi thiết La Hán, cái vòng đeo tay bằng huyền ngọc cùng các món quà quý hiếm mà bọn Thánh Nhân sư thái, Trương Nhất Mạnh đem tặng, đều thầm lấy làm lạ. Quách Tương lên dây cót, cho đôi thiết La Hán đánh nhau rất thích thú. Hoàng Dung đợi đôi thiết La Hán đấu xong mười mấy chiêu “La Hán quyền”, mới dịu dàng bảo Quách Tương:

- Tương nhi, rốt cuộc có chuyện gì, hãy kể cho mẹ nghe nào.

Quách Tương cười, nói:

- Mấy vị bằng hữu biết sắp đến ngày sinh nhật của hài nhi, nên mang vài món đồ chơi cho hài nhi thôi mà.

Hoàng Dung hỏi:

- Mấy vị ấy, làm sao con quen họ?

Quách Tương nói:

- Hôm nay là ngày đầu tiên hài nhi gặp họ. Hài nhi đang ngồi uống rượu một mình trong buồng, thì Hàn Vô Cấu tử tử ở ngoài song nói: “Tiểu muội tử, bọn ta vào uống rượu chơi với muội có được không?” Hài nhi nói: “Còn gì hay bằng, mời vào, mời vào?” Họ liền nhảy vào, bảo đến ngày hai mươi bốn này, sẽ cùng đến chúc mừng hài nhi. Không biết tại sao họ lại biết ngày sinh nhật của hài nhi? Mẹ, mấy người ấy đều quen biết mẹ và gia gia phải không? Nếu không, sao tự dưng họ lại tặng con nhiều món quà quý như thế?

Hoàng Dung nói:

- Cha mẹ đều không quen biết họ. Chắc có vị bằng hữu cổ quái nào đấy của con lo hộ cho con phải không?

Quách Tương cười, nói:

- Hài nhi không có bằng hữu cổ quái nào đâu, trừ phi là tử phụ.

Quách Phù tức giận, nói:

- Nói bậy! Tử phụ của ngươi sao lại cổ quái?

Quách Tương lè lưỡi, cười, nói:

- Tử phụ lấy tử tử, không cổ quái cũng sẽ hóa thành cổ quái.

Quách Phù giơ tay định đánh, Quách Tương cười khanh khách,

chạy trốn.

Hoàng Dung nói:

- Tỷ muội hai đứa người đừng làm ồn nào! Tương nhi, ta hỏi con, Chuyển Luân Vương, Bách Thảo Tiên có đến dự anh hùng đại yến hay không?

Quách Tương đáp:

- Không hề. Nhưng lão nhân Cửu Tử Sinh và Bách Thảo Tiên đều bảo rất khâm phục gia gia.

Hoàng Dung hỏi thêm vài câu, thấy Quách Tương không còn giấu điều gì, nói:

- Thôi được, con hãy đi ngủ đi!

Rồi cùng Chu Tử Liễu, Quách Phù ra khỏi phòng.

Quách Tương theo ra cửa, nói:

- Mẹ ơi, củ sâm ngàn năm chắc tốt lắm đấy, mẹ hãy ăn một nửa, gia gia ăn một nửa.

Hoàng Dung nói:

- Đây là quà sinh nhật của Bách Thảo Tiên tặng cho con kia mà.

Quách Tương nói:

- Nhưng hài nhi chưa có công cán gì, trong khi mẹ quá vất vả.

Hoàng Dung nghĩ không nên phụ tấm lòng của đứa con hiếu đễ, liền nhận củ sâm, nhớ lại mối hung hiểm hôm Quách Tương chào đời, không khỏi bồi hồi.

Đêm ấy anh hùng đại yến vui vẻ kết thúc. Quách Tĩnh trở về phòng, trò chuyện với thê tử về sự đồng tâm hiệp lực chống địch ở đại hội, lời lẽ đầy hưng phấn. Hoàng Dung kể lại chuyện Thánh Nhân sư thái, Bách Thảo Tiên bẫy người đối ẩm với Quách Tương ra sao. Quách Tĩnh kinh ngạc, nói:

- Lại có chuyện như vậy ư?

Nhìn củ sâm ngàn năm, quả nhiên là thứ lần đầu tiên gặp trong đời. Hoàng Dung cười, nói:

- Danh vọng của bảo bối tiểu cô nương nhà ta có khi còn cao hơn cả cha mẹ nó đấy.

Quách Tĩnh im lặng, cúi đầu ngẫm nghĩ về lối hành sự của bọn Thánh Nhân sư thái, Bách Thảo Tiên, Trương Nhất Mạnh, Hàn Vô Cấu...

Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca, việc chọn bang chủ Cái Bang, chi bằng làm sớm trước vài hôm, để đến ngày sinh nhật của Quách Tương, bọn Bách Thảo Tiên kéo tới thật, trong thành Tương Dương rỗng rảnh hỗn tạp, e rằng có biến.

Quách Tĩnh nói:

- Ta lại nghĩ khác. Chúng ta cứ để đến ngày hai mươi tư tháng Mười hãy chọn bang chủ cho thêm phần náo nhiệt. Nếu Vô Sắc thiên sư, Lung Á Đầu Đà giá lâm, chúng ta dùng đại nghĩa mời họ chung sức kháng địch, chẳng hay lắm sao?

Hoàng Dung cau mày, nói:

- Thiếp chỉ sợ bọn họ mượn cơ chúc mừng sinh nhật đến gây rối loạn. Tướng công cho rằng họ có giao tình với Tương nhi mà đến mừng sinh nhật thật sao? Xưa nay cây cao ngại gió lớn, người sợ lừng danh, chỉ e võ sĩ thiên hạ có đến một nửa không muốn tướng công làm minh chủ võ lâm đấy.

Quách Tĩnh đứng dậy, cười ha hả, nói:

- Dung nhi, chúng ta hành sự chỉ cần không thẹn với trời, không thẹn với lòng. Để chống Mông Cổ, trợ thủ càng nhiều càng tốt. Chúc minh chủ võ lâm, ai làm cũng vậy. Hơn nữa, tà không thể thắng chính, bọn người ấy nếu quả có ý xấu, chúng ta sẽ đấu với họ một phen, môn Đả cầu bổng pháp của nàng và Hàng long thập bát chưởng của ta mười mấy năm nay chưa dùng đến, vị tất đã không xử lý được!

Hoàng Dung thấy chồng hào khí không kém gì thời trai trẻ thì cười, nói:

- Được, vậy xin tuân lệnh chủ soái. Tướng công hãy dùng củ sâm ngàn năm này đi, thiếp nghĩ nó đáng giá công lực dăm ba năm đó.

Quách Tĩnh nói:

- Không, nàng sinh liền ba hài tử, nội lực không tránh khỏi bị tổn thương, cần được bổ dưỡng mới đúng.

Phu thê ân ái giữa hai người sau mấy chục năm vẫn như ngày nào, đôi bên cứ nhường nhau hồi lâu, cuối cùng Quách Tĩnh nói:

- Sắp tới long tranh hổ đấu, nhất định có hảo bằng hữu bị thương, củ sâm ngàn năm là vật cứu mạng, chúng ta để dành cho họ vậy.